

Ked' nemí prehovoria

A opäť prišiel jesenný čas a po ňom nastúpi paní Zima. 30. októbra náš mesto zachvátila oslava Halloweenu. Je pre mňa zvláštne, koľko pozornosti a príprav sa venuje tomuto dňu. Ja však chcem upriť svoj zrak na 1. a 2. november. Tieto dni patria tým, ktorí nás predišli tam, kam aj my raz pôjdeme. Mám pocit, že tu sa tento sviatok prechádza celkom ticho a súdiac podľa väčšiny, dosť nevšimavo. Ľudia akosi nechcú myslieť aj na inú realitu. Na realitu odchodu z tohto sveta. Každému z nás je vymedzéný deň, keď zmílknu hodiny nášho života a čas už pre nás existovať nebude.

S báznou, úctou a rešpektom prechádzame cintoríny a zrak sa nám upiera na mená a dátumy na pomníkoch. Možno v duchu rátame koľko rokov sa dožili tí, ktorí tu odpočívajú. A zistujeme, že popri tých, čo zosnuli v požehnanom veku, sú tu aj takí, ktorí odišli v rozkvete života a azda smútok nám zachváti srdce pri pohľade na malých anjelov. Rozzáte sviece umocňujú atmosféru tajomna. O väčšine

z tých, ktorí tam spia spánkom pokoja, nevieme konkrétnie nič a predsa každý jeden k nám v nemom výkriku volá: „Memento mori!“ To je tá životná pravda, ktorá je platná pre každého bez rozdielu.

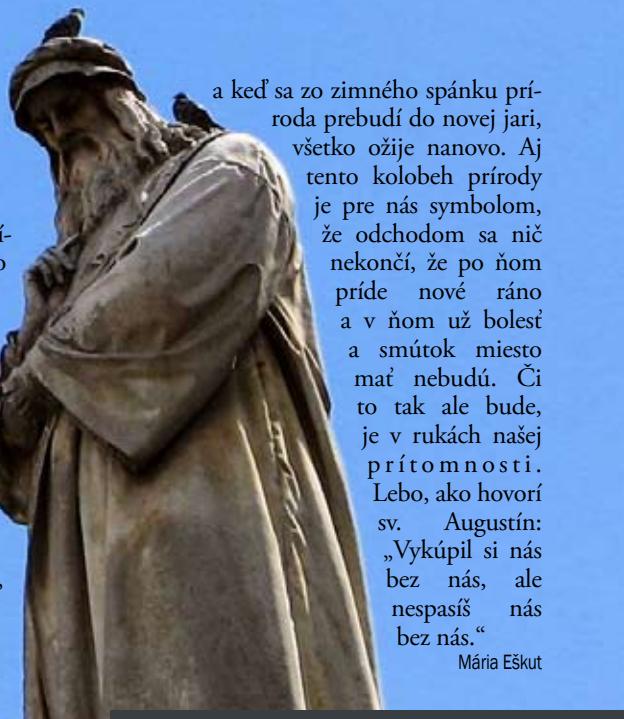
A ešte niečo nám nemé ústa pripomína: „Ži naplno prítomnosť!“ To, čo bolo v minulosti už nezmeniť, ani neovplyvníš. A to, čo bude zajtra a či Ty budeš jeho súčasťou, nevieš. Avšak teraz, v tejto chvíli si tu a tento okamih môžeš naplniť. Čím, je len na Tebe. Žiť prítomný okamih tak, aby bol človek pripravený kedykoľvek odísť, je dar. A za ten treba prosiť. Prednedávnom mi ktosi pripomenal peknú myšlienku: „Na konci Ti ostane len to, čo si rozdal.“ A to ma nútí k zamysleniu. Rozdávam, alebo len zhromažďujem?

Jesenné listy v tichu padajú na zem. I ony rozprávajú svoj príbeh o jeseni života. Potom bieloba snehu prekryje údolia

a keď sa zo zimného spánku príroda prebudí do novej jari, všetko ožije nanovo. Aj tento kolobeh prírody je pre nás symbolom, že odchodom sa nič nekončí, že po ňom príde nové ráno a v ňom už bolest a smútok miesto mať nebudú. Či to tak ale bude, je v rukách našej prítomnosti.

Lebo, ako hovorí sv. Augustín: „Vykúpil si nás bez nás, ale nespasiš nás bez nás.“

Mária Eškut

Príhovor

Archimedes, Michelangelo, Gavlovič a my

Udívuje ma akou jednoduchou úvahou prišiel Archimedes (287-212 pred Kr.), zakladateľ novodobej matematiky a fyziky, na to, že plocha kruhu je rovná ploche pravouhlého trojuholníka, kde jednou stranou je polomer kruhu a druhou je jeho obvod (možno nájsť v knihe „God created the integers“, Stephen Hawking, 2005).

Žasnen nad vytrvalosťou, s akou sochár a maliar Michelangelo Buonarroti (1475-1564) po mnohé roky maľoval fresky na klenbe a stenách

Sistínskej kaplnky a obohatil tak umelecké cítenie desaťtisícov návštěvníkov Vatikánu. Tí, ktorí nemajú možnosť vidieť fresky na vlastné oči, si ich môžu „vygľaľovať“ (Sistine Chapel).

Rovnako však obdivujem múdrost a ľudovú prostodúšnosť s akou Hugolín Gavlovič r. 1755 napísal zbierku veršov „Valašská škola - mrvov stodola“.

Možno, že terajšia generácia stredoškolákov venuje Valašskej škole patričnú pozornosť. Naša generácia sa však o Hugolínovi Gavlovičovi a o literárnom skvoste, ktorý napísal, dozvedela iba niekoľko povrchových údajov. Narodil sa, žil, napísal a zomrel. Možno preto, že sme na strednú školu chodili v období tvrdého socializmu a Hugolín Gavlovič bol mnich - františkán.

Po 50 rokoch som sa opäť stretol s Hugolínom Gavlovičom vďaka knihe, ktorú vydal americký slovakista Fr. Gerald Sabo, SJ r. 1988 a vďaka zaprášenej krambici, v ktorej som tú knihu našiel. Poučenia, ktorími sa autor prihovára čitateľovi na 700 stránkach, sú ľudovo úsmevné, ale svojou hlbkou blízke Sirachovej Knihe.

V pôvodnom teste si stačí zameniť ss na š, g na j, w na v, y na i a niekedy i na y, a zrazu sa k nám Hugolín Gavlovič prihovára zrozumiteľnou rečou.

„O mŕtych len dobre alebo nič“:

*Mrtwy w zemi zakopany ticho leži w grobie,
Ani negmensseg zleg wecy nemisi o tobe.
Tehdý ý tý dag mu pokog, nebrog proti nemu,
Nebo wzbudiss sam osskliost proti menu twemu.
Osskliwa wec gest mrtveho gazikem lizati,
Kto w pokogi odpočíva, nechteg ho dwihati.*

Tieto verše a spomienka na duše zomrelých začiatkom novembra mi nastavili zrkadlo, z ktorého sa ma môj vlastný obraz pýta - aký máš vzťah TY k tvojim blízkym zosnulým? Vyzdobuješ ich hroby, páliš sviečky a nosíš kvety na cintorín, hoci duše tvojich zomrelých potrebujú možno viac tvoje odprosenie alebo odpustenie a tvoje modlitby?

A ako sa chováš ku svojim blízkym, ktorí sú ešte nažive? Kedy si naposledy daroval kvet svojej žene,

matke, svokre, dcére alebo spolupracovníčke? Kedy si naposledy navštívil svojho osamelého otca či matku? Kedy si podal pomocnú ruku núdznemu priateľovi alebo členovi tvojej komunity?

Jeden malý kvietok dokáže zázraky. Je to maličkosť, ktorá dokáže vylúdiť úsmev na ubolenej tvári, dokáže odstrániť vrásku z ustarosteného čela, dokáže pozdvihnuť ducha, zlepšiť náladu.

A takýchto maličkostí máme poruke denne neúrekom. Stačí jeden telefonát, jeden úsmev, jeden email, jeden odkaz na „fejsbuku“, jedno povzbudivé slovo a môžeme dosiahnuť veľkú pozitívnu zmenu v živote nášho blízkeho. Jedna takáto maličkosť denne a môžeme zmeniť svet, podobne ako Archimedes, Michalangelo alebo Gavlovič.

*Neukazug twar hniewliwu, a ffaldý na čele,
Než každemu k potesseni rozmluwag weselé.
Gak komu dass pekne slowo, slow ti neubude,
Cym častegseg budess mluvit rečy ti pribude.
W tem chudobný nezustaness za žývota tweho,
Od seba bez potesseni nepusstag žadneho.*

Jožo Starosta

Hoci si to často neuvedomujeme, územie Slovenska, je jedinečné územie. Od počiatku našich dejín sa tu prekrýval vplyv východného a západného kresťanstva a naši predkovia vytrvalo bojovali za svoju identitu.

Prvé dotyky kríža - po stopách našej identity

Zaujímavým údajom je rok 3 000 pred Kr., kedy sa územie medzi Karpatami a Kaukazom stalo kolískou Keltov. Základom keltského náboženstva bola viera v univerzálnego Boha - otca, ktorý je nad všetkým. Postupne však Kelti začali strácať svoje územia a do prvého stor. pred Kr. (az na Wales, Škótsko a Írsko) sa vytratili z mapy Európy.

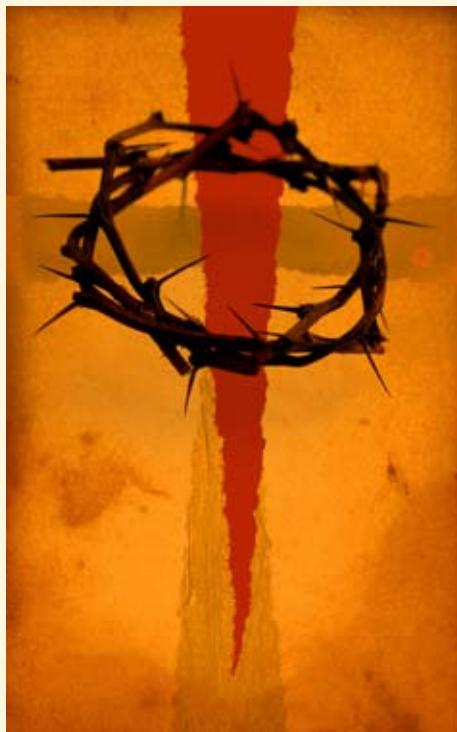
V poslednej dobe pribúdajú hlasy, ktoré tvrdia, že Slovania obývali našu krajinu skôr než v 5. storočí. Niektorí ako časový údaj označujú dobu bronzovú, reálnejšie sa však javí príchod v prvom storočí pred Kr. Slovania popri uctievaniu prírodných síl verili, že existuje najvyšší Boh. Spolu s Germánmi tak podľa religionistiky vyznávali najčistejšiu predstavu Boha, spomedzi vtedajších náboženstiev a kultov.

Po kresťanských stopách

Prvý kontakt s kresťanstvom nastal v r. 171 - 174 po Kr., kedy rímsky cisár Marcus Aurélius viedol vojenskú výpravu proti germánskym kmeňom na našom území (Kvádi, Markomani, Jazygovia a Longobradi). To s najväčšou pravdepodobnosťou znamená, že Slovania nedokázali poraziť Germánov, a tak tu žili spolu s nimi. Asi tu niekde sa v nás zakorenila črta prežiť vždy a všade a za každých okolností, ktorá je pre nás tak typická.

V tom čase bola rímska výprava už niekoľko týždňov sužovaná suchom a nedostatkom vody a hrozilo, že vojaci začnú od smädu hynúť. Vtedy sa vojaci 12. lécie z kappadóckej Mitylény (Grécko - východné kresťanstvo) začali modliť a vzývať Kristovo meno, na čo sa stal zázrak a spustil sa veľký dážď. V rímskych archívoch sa o tom píše, že Rimania „s takto neskúseným a málo početným vojskom, ale s najmocnejšou Kristovou pomocou vydobili veľmi slávne víťazstvo...“. Túto udalosť pripomína aj vŕtaný stĺp Marcia Aurélia uprostred rímskeho námestia Piazza Colonna a razba „Božská prozretelnosť“ na rímskych minciach z r. 172-173 po Kr. Toto bolo prvé svedectvo o evanjelii na našom území.

Aj ďalšie kontakty s kresťanstvom sú spojené s rímskym vojskom. V r. 179 po Kr. prezimovala pri Trenčíne II. pomocná lémia Marcia Aurélia, čo dokazuje aj latinský nápis na trenčianskej skale. Navyše vďaka prítomnosti rímskych vojakov sa otvorili možnosti obchodovania po Jantárovej ceste, čo začali využívať rímski obchodníci, medzi ktorými boli aj kresťania. Netreba zabúdať ani na Podunajskú cestu, ktorá viedla popri pravom brehu Dunaja

a spájala strednú Európu s oblasťou stredozemného mora.

Svedectvo o prítomnosti kresťanov na našom území vydávajú aj rímske mince s Kristovým monogramom a náhrobné stély so starokresťanskými nápismi z rímskeho vojenského tábora v Iži pri Komárne, hlinené kahance so starokresťanskou symbolikou v rímskych hroboch v Rusovciach a kovový kríž z Devína.

Zaujímavá zmienka pochádza z konca 4. storočia, kedy Frigilita, kráľovná Markomanov, jedného z germánskych kmeňov na našom území, požiadala milánskeho biskupa sv. Ambróza o kresťanských misionárov. Ten jej poslal list, v ktorom odpovedal na jej otázky ohľadom viery a zostavil ho na spôsob katechizmu.

Príchod Slovanov

Najvýznamnejší byzantský historik Prokopios vo svojich správach píše, že v r. 512 prešla časť Germánov cez všetky kmene Slovanov až do Dánska. S najväčšou pravdepodobnosťou medzi týmito kmeňmi boli aj Slovania na našom území. Čo je ďalším dôkazom o tom, že Slovania sem prišli nielen pred vpádom Avarov (r. 568), ale ovela skôr. Nikdy vám nebolo zvláštne, že pred „stáhovaním národov“ máme len pár historických zmienok o Slovanoch, ale po „stáhovaní národov“ sa zrazu nachádzali na takom veľkom území? Je to však len optický klam. Slovania boli v Európe už pred „stáhovaním národov“ a vďaka tejto migrácii došlo len k preskúpeniu sôl, čo využili Slovania a začali sa viac hľať k slovu. Koniec koncov pri archeo-

logických vykopávkach v Prešove a v Žiline, sa našla slovanská keramika zo 4./5. storočia.

Túto tézu potvrdzuje aj nápis na hrobke sv. Martina, biskupa v Tours vo Francúzsku, ktorý pochádza z obdobia pred r. 580 a píše sa v nom: „pod zbožnú zmluvu Kristovu prijal si obrovské a rozličné kmene: ...Sas, Panón, Slovan... pod tvojím vedením poznali Boha.“ Sv. Martinovi sa pripisujú zásluhy za šírenie evanjelia v strednej Európe a keďže zomrel už v roku 397, tak evanjelium medzi Slovanmi musel šíriť ešte pred týmto rokom.

Ďalším dôkazom prítomnosti Slovanov na našom území sú vzťahy s Panóniou, ktoré vznikli v 3. storočí a pretrvali až do r. 567, kedy Panóniu obsadili Avari. Panónia bola samostatnou cirkevnou provinciou so sídlom v Syrmium v Srbsku. A Slovania na našom území od nich prebrali niekoľko latinských slov, napr. Ježiš (Iesus), kríž (crux), omša (missa) a kostol (castellum).

Dôležitý zlom v našich dejinách nastal v r. 623, kedy sa Slovania vzbúrili proti Avarom a vytvorili Samovu ríšu (r. 623 - 658). Bolo to prvý raz, čo sa kmene západných Slovanov stmelili do jedného zväzku. Prečo sa ako krajina nehlásime k tomuto zriadeniu? Prečo sme Samovi dodnes nepostavili sochu alebo pamätník? Ja viem, že bol franského pôvodu, ale z hľadiska prínosu pre Slovanov na našom území si zaslúží pocitu.

Zo začiatku mala Samova ríša veľmi dobré kontakty s francouzskou ríšou, ale počas rokov 629 - 639 vzájomné väzby ochladli. Podľa svedectiev prameňov chcel pred r. 630 priviesť Slovanov ku kresťanstvu škótsky misionár sv. Kolumbán, aj biskup Amandus z Maastrichtu (Holandsko), ktorý v r. 629 navštívil naše územie.

Kresťanské misie

Ako prví misionári tu systematicky pôsobili gréčki mnísi, hoci o tejto misii sa zachovalo v písomných prameňoch len málo dôkazov. Zrejme je to dôsledkom chýbajúcich vedomostí alebo z nedôslednosti. V historických zmienkach sa totiž zamieňa grécka a byzantská misia alebo grécku zahŕňajú do byzantskej. Nie je to nič prekvapujúce, veď aj v súčastnosti si ľudia vo svete zamieňajú Slovákov so Slovincami.

Pravdepodobne išlo o gréckych kňazov z Dalmácie (Chorvátsko). Po nich prišli Škótski a ľiski mnísi, pričom ich pôsobenie vrcholilo v r. 745-784. Dôkazom o tejto misii je Cuthbertov Evanjeliár, ktorý vznikol v 8. storočí a podľa jeho ilustrácií sú podnety z územia okolo Devína. Od polovice 8. storočia sem začali prichádzať francúzski misionári, čoho dôkazom je aj prebratie niektorých výrazov z nemčiny: pápež (papst), biskup (bischof), fara (pfarre) a o niečo neskôr aj misionári z talianska, čoho dôkazom sú Frízinske pamiatky (tri staroslovanské texty napísané latinským písom).

Potom, ako francúzsky panovník v r. 796 definitívne rozvrátil zvyšky Avarskej ríše, vznikli veľmi dobré podmienky pre misie, pretože

Avari už neohrozovali Slovanov v tejto oblasti. A tak bola do opevneného tábora pri Dunaji zvolaná synoda, ktorá mala riešiť otázku pokrestančenia Slovanov. Na našom území sa vtedy sformovalo Nitrianske kniežatstvo, ktoré viedol Pribina. Toto kniežatstvo však bolo čiastočne podriadené práve Frankom, vďaka čomu tu hofili pôsobili franskí knázi a patrili sme pod diecézu v Pasove.

Približne v r. 829 sa Nitrianske kniežatstvo ocitlo pod správou diecézy v Salzburgu a v Nitre bol postavený prvý chrám na našom území. O rok neskôr ku kniežatstvu s najväčšou pravdepodobnosťou pribudlo aj územie Spiša a Gemera. Keď v r. 833 knieža Mojmír obsadił Nitrianske kniežatstvo, vyhnal z neho Pribinu a spojením dvoch kniežatstiev, vytvoril Veľkú Moravu. Opäť išlo o štátny útvar, na ktorý by sme mali byť hrdí a hľať sa k nemu.

Boj o nezávislosť

V r. 846 sa Mojmírovým nástupcom stal Rastislav. Predtým však musel uznať podriadenosť Veľkej Moravy Franskej ríši, výsledkom čoho bola politická aj cirkevná závislosť. Postupne sa však Rastislav snažil vymaniť z obidvoch závislostí.

Jeho odhodlanosť ešte viac vzrástla po tom, ako v r. 855 franský panovník Ľudovít Nemec napadol Veľkú Moravu. V tomto boji sice neuspel, ale začal hľadať spojence pre výboje proti Veľkej Morave. A za týchto okolností Rastislav nemohol nečinne čakať. Prerušil kontakty s franskou ríšou, vyhnal väčšinu franských knázi, ktorých nahradili knázi z Talianska a z byzantskej Dalmácie a napísal list rímskemu pápežovi Mikulášovi I. (r. 861), v ktorom ho žiadal o vyslanie biskupa a zriadenie samostatnej cirkevnej provincie na našom území.

Niektoří si myslia, že dôvodom Rastislavovej žiadosti bolo pôsobenie misionárov, ktorí by ovládali slovanský jazyk. Tento predpoklad je však nesprávny. Existuje dôst dôkazov o tom (napr. Frízinske pamiatky), že írski, nemeckí, ale aj talianski mnísi pôsobiaci na našom území, ovládali jazyk Slovanov, hoci v nom neslúžili liturgiu.

Keď Rastislav dostal od pápeža vyhýbavú odpoved, rozhodol sa hľadať pomoc v Byzantskej ríši. A tak v r. 862 vyslal posolstvo k byzantskému cisárovi Michalovi III. ktorý nielenže vyhovel jeho žiadosti, ale uzavrel s ním spojenectvo, čím sa zvýšila aj politická nezávislosť Veľkej Moravy. Zároveň v tomto období začali pomaly vrcholiť prípravy na vyslanie misie z Byzancie, ktorá mala poskytnúť Veľkej Morave aj cirkevnú nezávislosť a ako sa neskôr ukázalo, výrazne ovplyvnila život v tomto priestore.

Ako vidno, naši predkovia tu žili skôr, než sa doteraz predpokladalo. Na tomto území mali vzniknúť rímske provincie. Slovania tu napriek okolitým tlakom dokázali vytvoriť vlastnú ríšu a prichádzali sem misionári z celého sveta. Všetky tieto fakty by nás mali napínať hrdostou.

Tomáš Hupka

Tomáš Hupka je bloger na <http://blog.tyzden.sk/tomas-hupka>. "Po stopách našej identity" je päť-dielny príspevok na spomínanom blogu. "Čerstvý" pohľad na naše slovenské korene ma zaujal, preto som Tomáša poprosil o dovolenie prevziať jeho príspevok do našho časopisu. Povolenie som dostal, za čo vyslovujem Tomášovi Hupkovi srdečnú vďaku. Článok je pravou časťou o našej identite. Trošku som ho skrátil. Plnú verziu článku si môžete prečítať na spomínanom blogu.

js

1746, stará biblická kniha

Táto biblická kniha bola vytlačená roku 1746, je písaná českým švabachom, je v originálnej koženej väzbe, v originálnom stave, nie je reštaurovaná, má 540 strán. Prejavil sa na nej zub času, ale vzhľadom na svoj vek je aj tak veľmi zachovalá, strany sú čitateľné, ale niekoľko posledných strán chýba.

Kniha pochádza z Nového Mesta nad Váhom. Kniha je na predaj. Jej cena nie je určená.

1930, s nádejou do Kanady

Richard Valko prišiel do Kanady r. 1930. Jeho príbeh si môžete prečítať v 10. čísle nášho časopisu na 4. strane v článku od p. Marty Styk pod názvom „Cesta nádeje za chlebom“. Rovnako si článok môžete prečítať na <http://www.sk-bc.ca/node/929>.

Pas pána Valku nám zapožičala p. Marta Styk pretože zhromažďujeme historické materiály o Slovácoch v Britskej Kolumbii. Ak nám chcete aj vy zapožičať alebo darovať nejakú starú fotografiu alebo iný historický material, napište na jozef.starosta@sk-bc.ca

1955, národná oslava

Fotografia je z fotoalbumu rodiny Shellingovej. Ukazuje Slovákov, ktorí sa zišli v Slovenskom dome na Queensborough (New Westminster, BC) pri národných oslavách r. 1955 (nevieme presne dátum stretnutia).

Pán Eddie Starick, ktorý je tiež na fotografiu, spoznal takmer všetkých účastníkov oslav.

Prvý rad zľava (deti a mládež): Lary Dzuriš, Stanly Maňuch, Ann Šebest, Maryann Shelling, Melanie Kačer, Vickie Maňuch, Eddie Starick

Zadné rady zľava: muž v okuliaroch ?, žena - pol tvare ?, Mr. Chajdák, Julia Shelling, John Varga, Mary Šebest, Peter Shelling, Anna Lepore, Ján Kaprálik, Mary Beneš, Steve Rado jr., Steve Jakubčo, Ms. Mikita

1955, kanadská Slovenská Liga

Pán Eddie Starick si pri pohľade na túto fotografiu z fotoalbumu rodiny Shellingovej spomína: Toto je iste schôdzka Kanadskej Slovenskej Ligy.

Prvý rad zľava: Mary Maňuch, Štefan Maňuch, Ján Kikta, Peter Shelling, Štefan Radzo sr., Mary Segeč.

Druhý rad zľava: Mike Shelling (pri nehode stratil ruku), Peter Janota, Mr. Pardek, Paul Vitkaj, ?, Paul Segeč.

Vzadu zľava: Steve Radzo jr., Jozef Zufa. Celkom vzadu je Maťo Chajdák.

Jeseň 1960 – otec Lacko s malými pomocníkmi

Otec Viliam Lacko, SJ, s malými pomocníkmi Jankom a Ferkom Benešovými pri oprave kostola sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri na jeseň r. 1960. Zo zbierky fotografií rodiny Beneš.

A day in my (current) life in India

Well hello again from Bangalore, India. I know some of my friends have been wondering, just what it is that I do all day, so here is my day in pictures. For those of you who aren't Christian or Catholic...well...welcome to the School of Mission.

6:43am – the Dash to Mass and Mass (yes everyday)

A (sometimes very quick) dash to the chapel for morning mass. It's only one floor down from our rooms but somehow people still manage to make it just in the nick of time. Including me (the current challenge that some of us have is that there are some nuns here for a retreat and they're ALWAYS starting with the first song early. Like a whole 2 minutes early.).

So there you are closing your room door at 6:43am and all of sudden you hear the singing and are now sprinting. Think sounds of flip-flops echoing the halls... Ya you can see you enter the chapel barefoot hence all the shoes outside.

With the 30+ nuns that are staying at the retreat centre for this month, the chapel is packed and hot. So if you arrive just in time for the start, most of the seats are full. This is just as well for me cause I prefer to sit on the ground (on cushions). You can sit on the floor in the front or the back. This is the view I have at 6:45am from the back.

I'd like to point out that people have scarves on their heads, even on top of the nun's head cover thingy!! So there I am dying of heat and can't even turn on the fans when I see that they are cold!!! So I manage to cool off by leaning on the cold wall.

7:15-8:00am Quiet Time/Prayer Time

People either stay behind in the chapel, go to their rooms or go outside to walk and reflect/pray. Since I am so hot in the chapel in the mornings, I usually bust out of there right away and either go to my room or go for a walk around the grounds. It is really peaceful outside and it sounds like I am in a bird sanctuary/rainforest. Not that I've ever been to either, but what

I'm saying is that I'm really grateful for the beautiful & peaceful surroundings.

8:00am Breakfast

Ok so breakfast is the toughest meal for me these days. I find myself dreaming (for real) of yogurt, granola, toast, fruit... REAL coffee. You can see on that someone tried to put a new 'spin' on the white round rice thingies by adding jam, ugh! The plate with the white sauce is mine, the white sauce is chutney.

8:45-9:30am Praise & Worship

Arriving in the classroom we usually find a message on the board from one of the girls. It's usually funny. I like this msg cause it shows how obsessive we're about food!

Praise&Worship is one of my fave parts of the day. Even if I'm totally grumpy about lack of sleep or the coffee & breakfast situation, this lifts my spirits!

We get to stand & move around, be silly sometimes... and the songs are good and uplifting. It's an all around good time (with a spiritual flavour). Feels like team building every day! Especially when we have to walk around and tell people "YOU are a blessing!" with direct eye contact and say it like we mean it which we do!

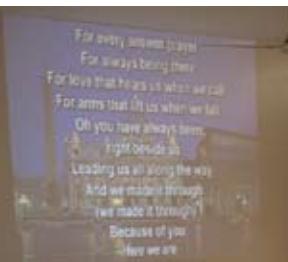
10:45-11:15am Tea Break

I've given up on the milky tea and stale crackers they serve us at tea time, so every Sunday when we go out, I stock up on snacks I can store in my room such as apples, crackers and laughing cow triangle cheese. Yes processed cheese yummy! Beggars can't be choosers. The tricky thing is we don't have access to a fridge so any food we buy must be able to 'keep' – you might all find it of interest that the cheese does just fine unrefrigerated for week in mid 20's weather!

11:15-1:00pm Session 2 (cont'd from Session 1)

Ya the topics often feel quite "heavy" especially the spiritually heavy ones, so the 2 sessions a day are more than enough...

When it gets too much, I sometimes find myself looking out the window like some jailbird and daydreaming about a beach past that palm tree ...

1:00 - 1:30pm Lunch

Most of our meals are veg. We get fish or meat maybe 2-3x/week. One day the dish happened to be one of the more exciting ones and had chicken...but tough I'm usually silent about the food while we eat, one of the girls at my table was quite exasperated saying "it would be nice if there was more than just chicken flavor in this, something other than cut up chicken bones".

This actually makes me laugh but it's SO TRUE!! The chicken pieces are not meaty at all... more bone than meat and, oh ya, it's not skinless either.

1:30-2:30 Free Time

I usually spend this time by:

- a) doing laundry (hand wash on the stone)
- b) catching a nap (when topics are heavy duty)
- c) reading or writing (sometimes on email)
- d) All of the above
- e) None of the above
- f) :)just kidding... (a, b or c for real)

2:30-3:30pm Room Cleaning or Work Duties

I don't think I need to go to much detail about room cleaning. I mean it's dusting, sweeping, cleaning

the bathroom, mopping... done! Now as for as work "duties"... we are split into 4 groups and most people have to sweep and mop some section of the retreat house.

As you can see the brooms aren't what we're used to at home... and the hallways are long!! I took the pic of the tallest guy cause it was so funny... the tiny little broom... poor back!

4:30-5:30pm Cell Group or Sharing Time or Free Time

This is my cell group. The cell group leader is Sheila (in black & white). I'm caught with a mouth full of ice cream.

Cell Group means... we're split into groups of 3-4 and each group has a cell group leader (staff/instructor). The point of the cell group is to discuss any topics we're covering in the sessions, to answer any q's we have, to bond and share our thoughts in a small group environment.

This happens 2x/wk. We usually meet in a room and talk (which I sorta hate) so I'm including a pic of all of us on a special 'outing' one day when it was one of girl's bday.

Sharing Time means 1 to 1 time with the cell group leader. Happens 1x/wk. This is an opportunity to share deeper issues, and sometimes is a 'bawl fest' for me (especially on those days that I've been super frustrated or confused or just feeling like "i'm not getting it!!") even though I sometimes dread it, it's good and good for me.

I'm not including a pic of me puffy eyed... the pale and pasty complexion you see in most pics is bad enough!

Free time means... well, free time! Yipee!! This is the time when I write or chat with people or we go for a tender coconut just outside the property gate. The coconut water (as they call it) is delish!!

Then he cracks it in half and you get to eat the guts which is the best and healthiest snack I can have... esp if tea break snack is not exciting.

Sometimes this hour also means reflecting on stuff that's going on, i.e. sit in the chapel, journal, read a book or stuff like that depends on the week. But my head is usually fried by now & I need a head-break.

5:30-7:30 Free Time - Most Days...

This is when I try and do something active like take Jimmy out for a run or walk or we go and play basketball or handball! Being physically inactive most of the day drives me crazy, though I'm getting a major MENTAL workout everyday!

Jimmy saves the day man aww pets are the best aren't they? Anyway there's usually about an hour window to do something active.

The B-ball or H-ball crew sports I never thought I'd be into but it's great to turn off the head and just PLAY!!

Then it's BATH time and this is when you pray (literally!) that you get hot water. The water heats up through solar panels so no sun = no hot water. Then there are

also some tap issues so sometimes some rooms get hot water and some don't.

I took this pic on a night when I went knocking on a buddy's door to get some hot water. It was a hair washing day so I splurged and got TWO buckets!!

As for me, I'm on the "hospitality" team. We make cards and stuff for people's birthdays & as „thank you“ to all the speakers. Sometimes I wish I was on the sweep & mop team cause you don't have to interact as much (if u don't feel like it) but it's also nice to have a creative outlet!

3:30-4:00pm Intercessions

Back to the chapel we go, like good little sheep. Intercessions is a time when we get together again to pray for various personal or world intentions. Intentions such as poverty in India, the Church, our loved ones, world peace, our own struggles, the sick, the dying etc. Each session has a theme.

People usually voice an intention/prayer out loud one by one and the rest join in prayer after that. This part of the day has stressed me out a bit cause I'm very new to this format and unsure how to word certain things.

After a month of being mute I finally opened my mouth, I felt like I was doing public speaking for the first time!! Heart beating like u wouldn't believe.

Sometimes we collaborate on a particular intention or link it to something in the bible. It's all a new thing for me so sorry if I'm not explaining it too well!

4:00-4:30pm Tea Break

The chances of the afternoon tea break having a better snack are slightly better so I generally head down & we hang out, chat, plan our recreational activities etc. After 4:30 everyone's schedule can vary depending on whether they have cell group, sharing time, or free time (see below).

That brown thing I'm eating...and trying to pawn off on Dominic... it wasn't very tasty at all. So I thought... 'hey there are 2 stray dogs around here, I'll save it for them'... and when I found them (all excited about the tasty treat I saved for them)... guess what?! Even THEY snubbed it!

Use the little pink jug to pour it on yourself fun times, one handed hair washing but the hot water is MUCH appreciated!!

7:30-8:00pm Back to the chapel we go, for Rosary yes, everyday

I won't include pics since we've seen enough of the chapel already it's a half hour when we all burn it to the chapel, freshly showered, wet heads, sometime in our pj's and say the rosary. This is the time when we're most likely to get the giggles. I don't know why but sometimes as I've told some of you, this lady 'makes us' sing some song that no one knows so we sound like dying cats at it's just SO funny! Once, the first person bursts out, it's game over.

8:00-8:30 Dinner

I feel like I've complained enough already re: food! Overall it's generally good, but no variance. Breakfast, lunch, dinner all seem to blend in my head and you know it's bad when the Indian folks complain.

I'm just missing FRESH veggies, fruits, eggs, etc. and chicken or fish that's bigger than half the size of my palm. The pic here has rice (as per usual), lentils, and beans. So ya it's good, but not continuously.

8:30pm and onwards...

Usually the day is over. There have been times when we've had an extra session (shoot me now) or a game night (ok!). But usually this is when people either go hang out in their rooms, the chapel or roam the hallways for a bit. It's quiet time by 9:30ish and sarryously (-:) we're all so dead, we just take it easy and go to bed. I get on email or sometimes talk to friends/family and I get homesick too!!! This ain't a cake walk!

Ok, some final RANDOM thoughts

Another article will have to be written for my SUNDAYS. Those are the "fun" days when we get to go out for food and just do something other than adhere to the sched!! Fun pics too of something other than the chapel.

Speaking of the sched it has been a real exercise in "surrender" to follow this schedule so strictly, with so little control over what I do and when.

The food situation (and lack of control over it) has been an even bigger surrender I've had some GRUMPY days.

If it seems like we do church stuff and pray a lot... ummm ya, I think so too!! This is another thing that I've just had to adapt to and take it as part of my new/current reality

I guess there is something positive in having this solid structure schedule and that is that although there seems to be zero control, at least I don't have to think about "what to do next".

Kat Starosta

A Memorable Slovak Experience

Unplanned vacations sometimes end up being the most memorable. In fact, they often turn out to be the very best or most inspirational. Such was my personal experience this past summer when I, a Canadian who was born in Canada, again visited Slovakia, the birthplace of my now deceased parents.

Originally I had no intentions of travelling to Slovakia this year, but decided to do so when a cousin from the United States invited me to meet her and some friends if they were able to organize such a trip. Unfortunately, circumstances occurred which made it impossible for them to continue their plans, so I made the decision to go alone.

The purpose of our trip was to attend ceremonies in honour of our deceased aunt, Blessed Zdenka Schelingova who was beatified as a martyr by the late Holy Father, John Paul II, in September, 2003 during an outdoor Mass in Petržalka, Bratislava. Commemorative ceremonies this summer were scheduled for Krivá, Orava (the birthplace of Blessed Zdenka) and also in Podunajske Biskupice near Bratislava.

To be honest, I had no idea what awaited me. I was under the impression that there would be an outdoor Mass in Krivá and perhaps one on the same day in Podunajské Biskupice, both honouring the memory of Blessed Zdenka who passed away fifty-five years ago on July 31, 1955. But upon my arrival in Slovakia, I discovered the celebrations in Krivá were to be a week-long program involving Masses every evening and then culminating with special outdoor Masses on the Saturday and Sunday.

A summary of the week-long program in Krivá as well as some biographical notes about Blessed Zdenka are included elsewhere in article on web (www.sk-bc.ca/node/1400). The summary and biographical notes come from a brochure that publicised events to be held in Krivá. Also included are pictures of the commemorative book markers that were given to each of the many pilgrims who attended all or parts of the ceremonies.

As a point of information, Blessed Zdenka was the youngest daughter in a family of eleven children and one of her brothers was Peter Shelling, my father and an original parishioner of Sts. Cyril & Methodius Church in New Westminster for thirty-two years. More information about the life and history of Blessed Zdenka can be found in the book "Za Mrakmi je Moje Milované Slnko" written by Anton Habovštiak.

My assignment in writing this article was to de-

scribe some of my travels throughout Slovakia and the feelings that resulted from them. As my editor said, "Besides writing about Blessed Zdenka, mention some changes that you noticed in the country since your last visit and also things that have remained the same." What follows is a brief response to that request.

I should point out that this was my fifth visit to Slovakia and fourth to the Krivá, Orava region. Previous visits occurred in 1984, 1986, 1990 and 2003, so my memory is coloured by five trips over a period of twenty-six years and, of course, immense changes in the country's political and economic systems during that period.

Two changes that I immediately noticed were that people, for the most part, seem to be driving new or almost new cars and that many buildings seem to be more attractive and certainly more colourful than what I recall from my first three visits. As well, the stores and what is in the stores appear dramatically different. Yes, I saw very nice television sets in many homes...and several families that I visited possessed more than one computer.

Things that have remained the same include at the top of the list the people. Everywhere I travelled, I was treated like royalty and with heart-warming kindness. Slovak people have always been very special to me, and once again, their hospitality was always first-rate.

Something else that I think has remained the same are the churches. Not only do you feel that you are in a special place when you enter, but once a Mass starts, the emotion and passion of the people's faith become very evident and leave you inspired with the feeling that you have truly been a part of something very extraordinary.

My first few days during this most recent trip were spent in Bratislava and I must say that summers in Bratislava have not changed. It was warm like I expected, but I must correct myself. It was hot! In fact, it was so hot that my relatives decided to flee to Orava where it was guaranteed to be a little cooler. And it was! A lot!

Now instead of wearing a t-shirt, two of my most useful items each evening became a warm sweater and a jacket. Yes, there was rain, some wind and even rumbles of thunder and flashes of lightning, but fortunately only during the night. The days were lovely.

Ceremonies in Krivá honouring Blessed Zdenka were truly remarkable. For five days each evening the church was packed with people...they were even standing outside it was so full. People arrived on foot, on bicycles, by automobile and even some on chartered buses. The passion and faith exhibited by those in attendance every night are beyond description.

On more than one occasion tears filled my eyes as I listened to the people pray and sing with immense emotion, the kind that only a saint would deserve.

The huge statue of Blessed Zdenka, towering at one side of the altar and looking out over the proceedings, made you feel that she was really present.

If the ceremonies each evening inside the church were special, then Saturday and Sunday's outdoor Masses can only be described as being more than special. Glorious sunshine and warm temperatures provided the background each day for over one thousand people who sat on chairs and benches placed on the street before a beautiful altar created by the parishioners of Krivá.

Bishop Frantisek Tondra was the chief celebrator at Saturday's Mass and also presided over the blessing of a nearby outdoor chapel dedicated to Blessed

Zdenka. In a colourful procession prior to Mass, Bishop Tondra was accompanied by twenty-seven priests, fourteen ladies dressed in traditional Orava costumes and eight altar servers.

As the Bishop and his entourage proceeded down the street towards the altar, they were escorted by the beautiful voices of the choir and those of the faithful in attendance. The atmosphere was simply unbelievable. Sunday's Mass was equally spectacular with Juraj Spuchl'ak from Radio Lumen as the celebrator. These proceedings were broadcast nation-wide over Radio Lumen.

From an unforgettable, emotion-filled week in Kriva, my travels took me to Bystricka near Martin where I spent one week as the guest of relatives. Side-trips saw me first visit Turciansky Svaty Peter where an old friend, Father Miro Klement, is the current pastor.

Later I visited Dolný Oháj where a chapel dedicated to Blessed Zdenka exists. Inside this chapel is large picture of Blessed Zdenka with the actual bars from her one-time jail cell in Rimavská Sobota positioned directly in front of it so that she actually appears to be staring from behind the bars. Needless to say, those bars made you think and almost cry.

After a wonderful week in Bystricke, I spent two days in Oslany with Father Juraj Kopanicky our priest in New Westminster who was home in Slovakia for his annual vacation. Father Juraj is the only Slovak-speaking priest with a Slovak parish in all of western Canada.

And then I was on to Bratislava for the last part of my trip and also to visit more relatives. One of my highlights in Bratislava was a side-trip to Záhorská Bystrica to attend a Mass in honour of Blessed Zdenka and where the famous Slovak singer Darina Laščiaková sang several beautiful songs, one of which was a favourite of Blessed Zdenka's.

Other special moments included a visit to Podunajské Biskupice where I met with some sisters from the same order (Milosrdných Sestier) to which Blessed Zdenka belonged. As well, I was later honoured by a personal visit from Sister Benjamina Novotná, the Mother Superior of that order in Slovakia.

As any reader can tell, I have only briefly touched the surface of what was a truly marvellous, inspirational and emotional twenty-eight day experience. I have deliberately not named the numerous people who helped make it so, for there were just too many of them to mention.

Nor have I described the six occasions when I was given the privilege and honour of speaking about Blessed Zdenka in different churches throughout Slovakia.

I can only say that I am immensely grateful and indebted to so many who showed what kindness, hospitality and genuine Slovak friendship is all about.

by Ed Starick

Slovo o autorovi článku „A memorable Slovak Experience“

Eddie, so svojimi rodičmi, na prechádzke po hlavnej ulici v New Westminstri v r. 1950

Autor článku „A memorable Slovak Experience“, pán Ed Starick, je doslova zrastený so slovenskou komunitou v New Westminster. Spolu so svojimi rodičmi Petrom a Júliou Shellingovou bol od ranného detstva účastníkom všetkých význačných udalostí v národnom, náboženskom, kultúrnom a spoločenskom živote Slovákov.

Napriek tomu, že sa narodil už tu, v Kanade, slovensky sa naučil rozprávať od svojich rodičov, samoštúdiom, ale hlavne čitaním každého slovenského slova, ktoré sa mu dostalo do ruky. Spomínam si, že som ho pred viac ako 20 rokmi, v jedno ráno, mal možnosť pozorovať pri udržovaní kondičky na bežeckom oválni štadióne v New Westminster, držiac v ruke malý kúsko papiera, do ktorého sa z času-na čas počas behu

pozeral. Bol som udivený, keď som sa dozvedel, že tam mal napísané slovenské slovíčka, ktoré si počas behu memorovaním ukladal do pamäti. Tak to vraj robieval roky.

Eddie bol od jej založenia aktívnym člen slovenskej komunity vo farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri. Jeho meno sa často vyskytuje v rôznych

historických opisoch udalostí slovenskej komunity ako organizátora alebo slávnostrného rečníka.

Rovnako sa jeho postava a tvár dá nájsť na mnohých historických fotografiach. Je „chodiacou encyklopédiou“ našej farnosti.

Patrí mu naša úcta a úprimná vďaka za všetko čo pre našu farnosť vykonal za 50 rokov jej existencie, ako aj za to, čím všetkým prispieva k hmotnému i duchovnému rozvoju slovenskej komunity v New Westminsteri.

Na fotografii z r. 1955 sú svadobčania po sobáši manželov Maršálovych. Možno niektorých z nich poznáte. Ak áno, napište nám na slovo@sk-bc.ca alebo pridajte svoj komentár k článku na <http://www.sk-bc.ca/node/1437>. Pána Eddieho Staricka na fotografii určite tiež nájdete.

Darina Laščiaková pred 35 rokmi

V článku A Memorable Slovak Experience p. Ed Starick spomienul, že v Záhorskej Bystrici na počesť bl. Zdenky spievala aj pani Darina Laščiaková.

Neodolal som a dovtedy som sa hrabal vo svojich starých fotografiach, pokiaľ som nenašiel fotografiu Dariny Laščiakovovej z r. 1975. V tom čase som pracoval na Patrónke v Bratislave vo Výskumnom Výpočtovom Stredisku - Program OSN. Pozvali sme Darinku Laščiakovú na spoločenské posedenie, kde nám hovorila o svojej zberateľskej vášni, o snahe zachovať čo najviac z pôvodných slovenských piesní a hlavne o svojich

potulkách po rázovitých dedinkách a o rozhovoroch so starými ľuďmi-spevákm, ktorých spev zaznamenávala pre ďalšie prichádzajúce generácie.

Vidím ju ešte dnes, ako tam pred nami stála so zavretými očami, zopnutými rukami a čistým melodickým hlasom spievala „Na kamenečku sedela. Na kamenečku sedela, sedela, se-edela, zlatisté vlásky česala...“ alebo Svadobnú odobierku, či uspávanku Zahrajte mi tichúčko.

Pani Darina Laščiaková bola pre mňa zdrojom inšpirácie a zostala ním dodnes. Spomienky na ňu sa mi obnovujú každý rok, keď si pri jej vianočnom rozprávaní a speve (Vianoce s Darinou Laščiakovou) spomíname na roky mladosti strávené na Slovensku.

Na pripojenom obrázku vidíme zľava p. profesora Antona Klasa, vtedajšieho riaditeľa VVS-OSN, p. Darinu Laščiakovú a p. Jozefu Staroru vtedajšieho zamestnanca VVS-OSN a terajšieho redaktora časopisu Slovo z Britskej Kolumbie.

Autorkou fotografie bola p. O.Jaburká, ktorú touto cestou prosím o dodatočný súhlas k uverejneniu fotografie.

Jožo Starosta

Kadial' dole

V auguste sme sa vybrali na výlet na Mt. Rexford (2 329 m), juhovýchodne of Chilliwack, BC. Z vrcholu sme sa rozhodli zostúpiť inou cestou než sme naň vyšli - a ako sa ukázalo, výlet sme si takto hodne spestrili.

Na fotografii vidno Nancy a Andreja pri jednom z mnohých momentov typu „Tak tadiať cesta dole nevedie...“

Ostrov Galiano

Miško a Lucka pri prechode indiánskym územím skúmajú obzor a hľadajú cieľ svojej 5km prechádzky na ostrove Galiano - Dionisio Point Provincial Park.

„Ostrov Galiano je prenádherný ostrov, vzdialený od Vancouveru necelú hodinku plavby lodou (ferry), ale človek sa cíti akoby bol vzdialený tisíce miľ od mesta. Ten kľud, to ticho, tá príroda - no úžasné.“ — Tak pobyt na ostrove opisuje p. Mariana Bebjak.

Turistická príručka hovorí:

„Galiano Island, known for its inviting, easy-going atmosphere and dry climate, is among the Gulf Island's most popular stops. Often referred to as the jewel of the Strait of Georgia, the slender, 19-mile-/30 km-long island is the first stop on the ferry from British Columbia's mainland.“

A iba 10km široký — dodáva Mariana.

Pred chatkou, kde rodinka Trochanovcov a Bebjakovcov trávili dovolenkú sú (zľava) Miško, Peter, Gabika, Samuel, Mariana, Lucia a Ivan.

Fotografie a text nám poslala p. Mariana Bebjak, autorom fotografií je p. Peter Trochan.

Sun Run so slovenskou účasťou

Z miestnej tlače: „More than 50,000 people surged down West Georgia Street under clear blue skies in the 26th annual

Vancouver Sun Run on Sunday, marking a flawless Mother's Day morning.“

Bežali sme za tím SLOVAKIA. Na fotografii zľava je Samuel Bebjak (8 mesiacov), Viktoria Rydlo (3r 2 mes), Lucia Bebjak (3r 10 mes).

Bol to beh na 10 km a deťom sa to nesmerne rátalo. Krásna akcia s nádherným počasím - o rok bežíme znova. Dvojkočik padol vhod, lebo asi po 4 km si dali na 30 minút obe deti dobrého „šlofika“ :)

Na 9km si bolo treba oddýchnuť. Na fotografii zľava je Marcus Rydlo, Viktoria Rydlo a Lucia Bebjak.

Pikoška: Okolo 9 km mi Lucka utiekla s davom. Tak som rýchle bežala za ňou a jeden pán ma pristavil, dal mi „hight 5“, že „wow“, koľko mám ešte energie po 9 km (hahaha), a to ja som len „naháňala“ svoju dcéru Lucku. Inak sme celý beh išli viac menej rýchou chôdzou a nie behom. Behom len keď bolo treba dobehnuť deti. Juj, zlaté boli a ako som už povedala, na budúci rok bežíme znova.

Fotografie a text nám poslala p. Mariana Bebjaková.

Z Cayoosh Creek do Marriott Basin

Pre mnohých slová „stanovanie“ a „sneh“ veľmi dohromady nejdú, pre iných je to zas výzva. Na zábere vidno stanový tábor Klubu horolezcov Britskej Kolumbie (British Columbia Mountaineering Club) pri zimnom prechode z Cayoosh Creek do Marriott Basin, severne od Pemberton, BC, ktorého som sa zúčastnil vo februári 2008.

Napriek tomu (alebo kvôli tomu?) že v nad ránom teplota poklesla na -20 C, všetci na veľmi pekný výlet dodnes spomíname.

Andrej D.

Ziptrek - Whistler

„Keď som nekričala z plného hrdla (od strachu), mala som možnosť obdivovať krásnu prírodu z výšky 200 stôp“ — tak komentuje svoju prvú jazdu Ziptrek-om Jana. „Aj keď to podľa mňa je dosť drahý špás, bola som veľmi rada, že ma Maťko, môj syn, presvedčil, aby som išla s ním.“

Na webovej stránke <http://www.ziptrek.com/whistler-canada> sa môžeme dočítať, že „Adventure. education. inspiration. Ziptrek Ecotours truly delivers it all as a global leader in zipline based, adventure ecotourism. Ziptrek's flagship location is in Whistler, BC.“

Jana pokračuje o svojich pocitoch - „Spočiatku som sa cítila hrozne, ale keď som si to už zaplatila, tak som bola rozhodnutá ísť – aj cez mŕtvoly.“

„Maťko bol veľmi šťastný. Po celý čas mal úsmev na tvári. Všetci, čo sme tam boli, a bolo nás 12, sme sa tešili spolu s ním.“

„Pri poslednom zjazde išiel dolu hlavou, tak ako všetci ostatní turisti, samozrejme okrem mňa. Mala som dobrú výhovorku. Našla som huby a dala som ich do kapucne, a to by mi určite vypadli, keby som išla dolu hlavou...“

Jana Krivák

Ako v rozprávke

V auguste som bola s priateľmi na túre na jazere Garibaldi. Bola to môj štvrtý výstup na Garibaldi Lake. Mali sme pekné počasie. Keby jazero nenaplnili roztápajúce sa ľadovce, tak by sme túru ukončili kúpaním sa v jazere. Voda bola ale trošku studená ...

Foto a text poslala Janka Zelíšková.

Z turistického sprievodcu: Region: Whistler, difficulty: Intermediate, time: 5 hours, distance: 18km, elevation gain: 820 meters,

season: July – October, camping: Yes, dog friendly: No, public transit: No, approx. 1 hour 45 minutes north from Vancouver.

20 librový losos

Túto rybu som chytil na Veder River v septembri, väzila 20 lb (9 kg). Ryba sa volá Spring salmon, alebo Chinook salmon. Bol som tam sám, chodím veľmi často na ryby, hlavne keď je sezóna na lososy.

Nie vždy je chytoranie rýb tiché a pokojné. Tento rok v Chilliwaku sa pri chytoraní „Sockeye salmon“ zišlo asi 200-300 ľudí. Niektorí začali strácať nervy lebo sme boli plece pri pleci a každú chvíľu si aj 4-5 rybári navzájom zamotali rybárske lanká. Zrazu jeden rybár poodišiel, vytiahol nôž zo svojho plecniaku a išiel sa s ním oboríť na jedného staršieho, asi 60-ročného pána.

So starsím pánom tam však boli aj dvaja jeho synovia, ktorí zhodou náhod boli obaja policajti zbehli v „Martial Arts“ (obranná a útočná technika na „spacifikovanie“ nepriateľa). Za pár sekúnd ležal útočník bezvládne na zemi, samozrejme bez noža, synovia zavolali 911 a privolaní policajti odviezli rybára-útočníka v putach. Takže aj takéto historky sa dejú na rybačku.

Fotografiu a text nám poslal Norbert Borovský

Wine Tasting and Golfing in Osoyoos

Peknú fotografiu z Osoyoos nám poslal Pavol Hollosy. Bol tam ochutnať miestne víno, zahráť si golf a užiť si trošku života. Na fotografii, okrem autora, je indiánsky motív, ktorý sa vypína nad Nk'mip rezortom.

Na www.nkmip.com sa môžeme dočítať, že „The Osoyoos Indian Band has a strong vision for its future and for the region. NKMIP Resort is the culmination of the Osoyoos Indian Band's goals to build a sustainable destination

as a platform for sharing their history and culture with visitors, to create more respect for the unique Canadian desert environment, and to create additional employment opportunities for Band members.“

Na otázku, či by odporúčal ísť na takúto vínnu túru aj iným, Paľo odpovedá: „Vínnu túru určite odporúčam, treba však byť pripravený na to, že to nie je nič lacné.“

Ruže v ružiach

Fotografiu z víkendu v Kelowna nám poslala Zdenka Beranová-Křížová a pomenovala ju „Ruže v ružiach“.

Zdenka píše — Na fotce zleva jsou Dana Cline, Lenka Graafová a já. Fotka byla pořízena Lenkou a je z letošního července. Jsou to moje nejlepší kamarádky tady v Kanade, nahrazují mi moji rodinu v Čechách. Podnikáme společně víkendy, výlety s dětmi, rodinné oslavy, sportovní aktivity.

Značkový prales

Keď sa americkým vojakom pri výstavbe Aljašskej diaľnice zacnelo za domovom, voľakto sa rozhadol postaviť si uprostred divočiny smerovú tabuľku k svojmu rodisku.

Myšlienka sa ujala a dnes je „Značkový prales“ (Signpost Forest) so zhruba 60 000 značkami jednou z hlavných turistických atrakcií vo Watson Lake, YT.

Andrej D.

Spomienka na MS vo futbale

Dvaja členovia našej komunity, páni Ivan Bebjak a Peter Levársky, sa zúčastnili úvodných kvalifikačných zápasov na MS vo futbale v Južnej Afrike v júni tohto roku. So záujmom sledovali 15.júna zápas Slovensko – Nový Zéland na Royal Bafokeng Stadium v meste Rustenburg, ktorý skončil 1:1.

Na spodnom obrázku ich vidíme pred Soccer City Stadium v Johannesburgu. Štadión môže pojať 96,000 divákov.

Ivan Bebjak si spomína — Bol to nádherný zážitok. Južná Afrika bola vždy mojím snom. Ísť tam práve počas MS vo futbale, spojiť cestovanie s návštuvou vysnívaného Johannesburgu a zároveň mať možnosť vidieť 5 zápasov MS 2010, to bolo nad moje očakávania. „Zlatým klincom“ výletu bol, len pári hodín pred odletom z Južnej Afriky, zápas Slovensko-Taliansko. Prežiť takýto zápas v skutočnosti, to je asi snom každého fanúšika.

Foto a text nám poslala p. Mariana Bebjaková

Problém pouličných gangov v Calgary

Mesto Calgary, v Alberte, v Kanade, má problémy s pouličnými gangami, s ktorými sa obyvatelia mesta musia naučiť žiť.

Určite, každé mesto má svoj „unikátny“ problém. Gangy v Calgary sa však úplne voľne preháňajú tak po uliciach mesta ako aj po súkromných pozemkoch a záhradách. Neušetria ani tie bohatšie štvrti.

Legálne sa proti nim nedá nič robiť. Sú imúnne. Ale povedzme si to úprimne. Nechceli by sme aj my mať v našom meste takýto „problém“?

Fotografia a text „brázdiac“ internetom skončili v mojom „inbox“. Dopredu sa ospravedlňujem, ak som porušil niekoho autorské práva. Rád uverejním meno autora fotografie ak ho budem vedieť.

Myšlienka venovať sa téme obsiahnutej v knihe, ktorá neskôr dostala názov „Náboženský život Slovákov v Kanade“, sa zrodila ešte v roku 2003, keď na svet prišla naša prvá kniha „Slováci v Kanade svojimi očami“. V tejto tematicky široko koncipovanej knihe nemohol byť venovaný dostatočný priestor podrobnejším dejinám slovenských cirkví, farností a zborov, ktoré sa vo veľkej miere zaslúžili o rozvoj slovenskej komunity v Kanade.

Nová kniha: Náboženský život Slovákov v Kanade

Až v roku 2009 sa nám podarilo získať dostaok financií z rôznych projektov a grantov a mohla vzniknúť samostatná kniha na túto špecifickú tému, ktorá bola koncom roku 2009 vytačená na Slovensku v martinsknej Neografií v celkovom náklade 520 kusov. Vyšla v dvojjazyčnej slovenskej a anglickej verzii, v tvrdej väzbe, vo formáte 280 x 240mm a má 186 strán, pričom jeden jej exemplár váži vyše 1,2 kilogramu. Viac ako 150 kníh zostało na Slovensku a ďalších 350 kusov bolo v roku 2010 zaslaných konajnerovou dopravou do Kanady.

V knihe dostali priestor všetky vierovyznania, o ktorých sa dodnes v Kanade zachovali historické stopy. Kniha ešte len čaká na svoje oficiálne uvedenie na Slovensku, ktoré sa predpokladá v roku 2011, lebo doteraz sa nepodarilo nájsť adekvátné a dôstojné miesto na jej prezentáciu. Treba však uviesť, že celoštátna katolícka televízia LUX jej venovala päťnásťminútový reportáž, v ktorej sám autor predstavil slovenskej verejnosti námet a obsah knihy. Reportáž bola odvysielaná v rámci pravidelnej relácie „Kniha“, ktorá mala premiéru 15. septembra 2010 a odvtedy bola niekoľkokrát reprízovaná, takže sa s ňou mohlo zoznať mnoho divákov na Slovensku i v Česku. Relácia sa stretla s prialou odozvou, a to napriek tomu, že knihu nie je možné kúpiť na Slovensku vo voľnom predaji.

Náboženstvo malo významné miesto v živote Slovákov v Kanade už od príchodu prvých slovenských priekopníkov do Kanady. Hned na začiatku knihy sa v úvode píše:

„Ranní slovenskí pristáhovalci, ktorých nazývame

aj priekopníci, si pri príchoode do Kanady okrem odhadlania tvrdzo pracovať priniesli málo, svoju vieri v Boha, slovenskú bibliu a kufor s osobnými vecami a páru kusmi oblečenia. Oblečenie sa nedalo do drsného letného a ešte menej do extrémneho zimného kanadského počasia, ale biblia sa im zišla, pretože sa k nej obracali dennodenne.“

Kniha mapuje život Slovákov v Kanade z hľadiska vplyvu cirkvi a náboženstva na ich duchovný, morálny, kultúrny a spoločenský život i na zachovanie slovenského jazyka a národného dedičstva v Kanade.

„Náboženstvo Slovákov prešlo v Kanade v priebehu 125 rokov, od počiatkov až dodnes, veľmi tmisťou cestou. Je spojené s históriaou dávno zabudnutých drevených kostolíkov v Alberte a ďalších oblastiach, kde doteraz zostali zhromadené pamiatky dokazujúce, že Slováci boli zbožní a chodili do vlastných kostolov. Niečo ako prostý nápis „Zdravas Mária!“ nad oltárom, ktorým začínali svoju modlitbu k Matke Božej. V čase najväčšieho rozmaru existovalo po celej Kanade viac ako 20 slovenských kostolov, v ktorých sa po slovensky šírilo slovo Božie. Prešlo takmer 80 rokov od príchodu prvých Slovákov, kym sa dospelo k takému počtu kostolov.

Fotografia je z Midland, z Ontária v roku 1950. Na fotografii sú farníci Toronskeho kostola Sv. Cyrila a Metoda. Stojia pri vlaku, ktorý ich mal všetkých zobrať do Midlandu kde je umiestný „Slovensky kríž“.

Kanadský Charge d'affair Kenneth Sooley z Kanadskej Ambasády v Belehrade a Ondrej Miháľ, autor knihy pri príležitosti vernisáže knihy v Bačskom Petrovci 25. júla 2010.

Zlaté obdobie sa datuje od konca päťdesiatych rokov do polovice sedemdesiatych rokov 20. storočia, trvalo teda okolo 25 rokov.“

V kanadskom prostredí, kde existovala slovenská farosť či zbor, prežívali tiež slovenská kultúra a slovenský jazyk. V kostoloch pred oltárom znali slovenské piesne, slovenské básne a v kostolných halách sa hrávali slovenské divadlá a neskôr tancovali folklórne tance. Na rôznych dobročinných zábavách si celé generácie Slovákov a Sloveniek našli svojich životných partnerov, a tým odolávali anglickej asimilácii a oddalovali ju.

Náboženský život Slovákov v New Westminsteri

Mám tú výhodu, že si ako prvý môžem prečítať všetky príspevky, ktoré vychádzajú v našom časopise ešte pred ich uvärvnením. Veľmi si cením prácu a úsilie pána Mihála, autora článku o náboženskom živote Slovákov v Kanade, o pochopovanie histórie Slovákov v Kanade a o zachovanie nášho národného povedomia. Zatiaľ som jeho knihu nečítal, ale už teraz sa teším, že si ju objednám a dôkladne celú prečítam a poučím sa o živote našich predchodcov – emigrantov v Kanade.

Mnohí naši krajania-emigranti, hlavne tí starší, určite súhlasia s auto-rovým hodnotením postavenia slovenských farností a kostolov napriek Kanadou. Mňa, služobne mladšieho emigranta, zaujala v článku jedna veta. „Kostoly a farnosti v ostatných mestách zatial prežívajú, ale len farnosť svätého Cyrila a svätého Metoda v Mississauga, Ontario môžeme označiť za naozaj prosperujúcu.“ Neviem presne v akom kontexte sa táto veta nachádza, žiada sa mi však povedať niekoľko slov o našej farnosti.

Patríme do slovenskej farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminster v Britskej Kolumbii. Sme najzápadnejšou slovenskou farnosťou na oboch amerických kontinentoch, ďaleko od Toronto, ďaleko od Mon-

trealu, daleko od provincie Ontário, kde je asi najväčšia koncentrácia slovenských emigrantov. Sme však živou farnosťou.

Oslavujeme 50. výročie založenia našej farnosti. Počas celých 50 rokov vo farnosti učinkovali slovenskí knáz, 40 rokov to boli slovenskí jezuiti, teraz je to otec Juraj Kopaničký z bansko-bystrickej diecézie. Určite by väčšina farníkov označila našu farnosť za viac ako iba prežívajúcu.

Na jednej strane niekoľko spolu so slovenským porekadlom prehľásí, že „Každá líška svoj chvost chváli“, na druhej strane však každý návštěvnik našho kostola si môže všimnúť, že sa počas bohoslužieb slovenský spev z chorusu miestneho s detským krikom a plácom, že sa malé deti, ktoré sa sotva naučili chodiť, motajú pri podávaní svätého prijímania pod nohami starých krikavkujúcich farníkov. Sme živé farské spoločenstvo, v ktorom pláčú malé deti a drobíz sa motá popod nohy starým farníkom. Pán Boh zaplat.

Na obrázku zo septembra 2010 môžeme vidieť kongregáciu po nedelnej slovenskej sv. omši, ktorú koncelebrovali otec Juraj, správca farnosti a otec Kazimír, ktorý ho počas letných mesiacov zastupoval.

Jožo Starosta

Pozdrav zo Slovenska

Je pre mňa milým prekvapením na stránkach Slovo z Britskej Kolumbie (ku ktorému so sa dostala v posledných dňoch dosť „náhodne“) sledovať ako komunita Slovákov žijúcich v Kanade drží pospolu a utužuje nielen svoje vlastenectvo, vieru svojich predkov, ale aj tú najprirodzenejšiu medziľudskú komunikáciu, ktorá spočíva v zdieľaní svojich zážitkov, úspechov, trápení, spomienok, delení sa o radosti, ktoré sa tým znásobujú, ale i o starosti, ktoré sa potom ľahšie znášajú.

Prečo je to pre mňa také prekvapujúce? Hlavne preto, že pre mňa, ktorá žijem na Slovensku, je čoraz bolestnejšia skutočnosť, že tu u nás je stále viac badať duch odcudzenia, uzatvárania sa do seba, svojho okruhu známych, posudzovania, závislosti, neprajnosti Je to veľmi smutné konštatovanie, ale žiaľ, vo veľa prípadoch pravdivé. A to, čo z riadkov a z fotografií Vášho časopisu sŕší, toho u nás ubúda a žiaľ presadzuje sa trend niekoho napodobňovať, osvojovať si cudzí slovník, cudzie náboženstvo, cudzie prvky v slávení tradičných sviatkov ako sú Vianoce, Veľká noc, Všetkých svätých,...

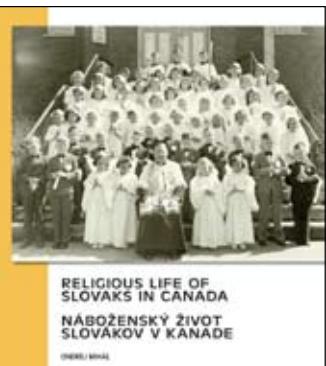
Keď píšem tieto riadky veľmi živo sa mi vynárajú spomienky na leto 1988, kedy som navštívia Kanadu na pozvanie Slováka – milého, srdečného a otvoreného priateľského človeka Adriana. Dostalo sa mi veľmi vrúcnego prijatia nielen v jeho rodine, ale aj vo všetkých rodinách, ktoré som v jeho sprievode navštívia a do dnešného dňa sa mi srdce zachveje pri spomienke s akou pohostinnosťou a vrúcnosťou som sa stretla.

Viete ako som sa dopočula o Slove? Pracujem v TV LUX – čo je katolícka televízia na Slovensku – a nedávno sme vysielali reláciu Kniha, v ktorej bola predstavená publikácia Ondreja Mihála Náboženský život Slovákov v Kanade. Jeho rozprávanie bolo pútavé a zaujímateľné, takže som začala hľadať na internete viac informácií, pri čom som natrafila na článok v Slove z BK zima 2009, v ktorom autor predstavil svoju knihu. Následne som si prezrela celé Slovo, neskôr i čosi viac o Slovácoch žijúcich v BK. A tak ma ovanul ten príjemný závan spolupatričnosti, zdieľania, o ktorom som písala na začiatku.

A tak Vám chcem vyslovoviť vdakú, že Vy a Vaši priatelia okolo, aj vydávaním Slova z BK ste šíriteľmi pokoja, dobra a lásky.

Z krásneho Slovenska Vám i Vašim priateľom želám hojnú Božiu milosť, veľa zdravia, pokoja, radosti a lásky a veľa tvorivých nápadov do Vašej práce.

S pozdravom
Eva Janíková, Bratislava.

Na titulnej strane knihy je fotografia z prvého sv. prijímania v kostole St. Peters Slovak Catholic Church v Thunder Bay, v roku 1941. Slovenský kňaz zo Slovenského Benediktínskeho Rádu z Cleveland, Ohio, Rev. George Luba O.S.B., bol vo farnosti od 1934 do 1950.

1100. výročie osláv príchodu sv. Cyrila a Metoda na naše územie. Fotografia je z Torontských osláv v Canadian National Exhibition Bandstand v roku 1963. Na obrázku sú Gréckokatolícki kňazi, ktorých mená sa nám doposiaľ nepodarilo zistíť.

Nominácia: Marika Productions, The Magical Theatrical Vending Machine

The following were the 2010 BC Event Industry Award Nominees in the category of „Best Entertainment Production“:

1. Marika Productions, Burnaby, BC, The Magical Theatrical Vending Machine
2. Patrick Roberge Productions Inc, Vancouver, BC, Opening Ceremony of the X Paralympic Winter Games
3. Synergy Events Inc. & Maureen Lejbak, Kelowna, BC, Grand Opening Sparkling Hill Resort

The Magical Theatrical Vending Machine project was a new and unique theatrical show commissioned for the Vancouver 2010 Cultural Olympiad. The show was produced by Vancouver-based Marika Productions, in collaboration with Slovakia's Teatro Tatro theatre company and award-winning Slovak artist and set designer, Fero Lipták.

The show turned an old rustic truck into a 'theatrical vending machine', whereby audiences could select pre-programmed hilarious live theatrical/pantomime/puppetry sketches related to the Olympic Winter Games to be 'dispensed'.

The group successfully completed fifty performances in February 2010 throughout the Lower Mainland and Whistler, and received glowing reviews by audiences, local and international press.

Tofko hovorí správa z miestnej tlače. Marika mi medzičasom poslala „update“, že 27. októbra bolo vyhodnetenie nominácií a vyhral to Patrick Roberge Productions Inc, Vancouver, BC, Opening Ceremony of the X Paralympic Winter Games.

„Dalo sa to samozrejme predpokladat“ - hovorí Marika vo svojom email - „bola

to silná konkurencia, ale bolo to pekné byť medzi troma nominovanými“.

Píše tiež, že TEATRO TATRO Nitra (SK), ZÁZRACNÝ DIVADELNÝ AUTOMAT, dostalo cenu: Zlaty Gunár 2010 - Kremnické gagy - v kategórii „Pouličné a pohybové produkcie (žonglovanie, kúzla, ilúzie, sochy, pantomíma, tanec)“.

js

Welcome BC Day

Vitajte v Britskej Kolumbii - tak sa dá v krátkosti charakterizovať posolstvo, ktoré chcú organizátori WelcomeBC Day oznámiť novoprišlým imigrantom do BC.

Vláda BC oficiálne prehlásila 6. október za „WelcomeBC Day“, ako ocenenie prínosu, ktorým imigranti obohacujú Britskú Kolumbiu.

Pri tejto príležitosti, 6. októbra 2010, vláda BC pozvala členov diplomatického zboru a zástupcov národných komunit na oslavu dňa „WelcomeBC Day“. Za Slovensko sa tejto oslavy zúčastnil honorárny konzul SR v BC pán Stanislav Lišiak a zodpovedný redaktor slovenského časopisu Slovo z Britskej Kolumbie pán Jozef Starosta.

Viac informácií o „WelcomeBC Day“ môžete nájsť na <http://www.welcomebc.ca/wbc/welcomebcday.page>.

Medzi pozvanými bol aj Honorárny konzul SR Stanislav Lišiak (vľavo) a zodpovedný redaktor časopisu Slovo z Britskej Kolumbie Jozef Starosta (vpravo). Uprostred je poslanec parlamentu BC Richard T. Lee, M.L.A.,

Sladká Britská Kolumbia

Zástupcovia Švajčiarska a Slovenska v BC

Ako som cestoval z Bratislavы do Barcelony cez Bary

Bolo krásne nedelné ráno. Sedeli sme v obývačke a rozhodovali sme sa ako prežijeme ešte tých pár dní, ktoré nám zostávali do konca dovolenky. Uvažovali sme, či zostať doma, na Slovensku alebo si ísť pozrieť nejaké iné krásne miesta Európy, kde sme ešte doteraz neboli.

Nakoniec sme sa rozhodli, že sa pôjdeme pozrieť do Španielska, do Barcelony, kde som ani ja ani moja žena nikdy neboli. Veľmi sme sa tešili, že si pozrieme jednu z najzaujímavejších stavieb na svete, chrám Sagrada Família.

Poprosili sme nášho syna, počítačového experta, aby nám našiel ubytovania a letenku cez internet. Spoľahlí sa na jeho skúsenosti. Za nejakú hodinku syn našiel pekný hotel na brehu stredozemného mora a aj letenku, ktorá bola na utorok ráno o ôsmej s odletem z Bratislavы. Celí natešení, že sa nám to podarilo, začali sme sa chystať a v utorok ráno o ôsmej sme sedeli pohodlne v lietadle. Tešili sme sa na nás výlet.

Lietadlo odletelo na čas, počasie bolo krásne a pretože som sedel pri okne, mal som pekný výhľad na

Pohľad na hotel, na more a na potápačský raj

Jeden z hotelov nad morom

Potápačský raj - v hĺbke asi 30 metrov je socha Panny Marie, ktoraj sa chodia všetci potápači pokloniť

zem pod nami. Po nejakej hodinke nám oznámili, aby sme sa priprútali, že už ideme pristávať. Trošku ma to prekvapilo, vedť to bolo niekako skôr, ako som predpokladal. Možno však pekné počasie a príaznivý vietor nám pomohli priletieť skôr.

Ked' sme pristáli na letisku, veľa našich spolucestujúcich bolo zo Slovenska, a tak som počul iba Slovenčinu a nepočúval reč domácich ľudí. Ked' sme čakali na batožinu, tak nás trochu prekvapil jeden policajt aj so svojím služobným psom, ktorý prechádzal okolo každej batožiny a kontroloval, či neprenášame drogy. Nevyzývajné, ale nám to nevadilo.

Nakoniec sme sa dostali do letiskovej haly a prvý, čo ma napadol, bolo ísť sa opýtať na nás hotel, kde sme mali byť ubytovaní, akože kde sa nachádza a ako sa tam dostaneme. Zastavil som sa pri „Infomáciach“ a anglicky som sa snažil získať odpovede na moje otázky. Ked' som sa spýtal na meno hotela, veľmi ma prekvapilo, ked' mi pani povedala, že taký hotel nepozná, napriek tomu, že by mal byť len asi 30 minút od letiska.

Poprosil som ju, aby sa pozrela do počítača, vedť taký hotel sme mali „zabukovaný“ a niekde by tu mal byť. Naťukala meno hotela do klávesnice a na moje

veľké potešenie povedala, že mám pravdu, že taký hotel je, ale sa nachádza niekde inde. Nechápal som jej odpoveď a spýtal sa jej čo tým myslala. Povedala, že taký hotel je v Španielsku. Ja na to, že to viem a že preto som sem pricestoval. Odpovedala mi, že to bude asi trochu omyl, že nie som v Španielsku. Opýtal som sa, že kde teda som, a ona na to, že v Taliansku.

„A čo tu robím v Taliansku, ked' som letel do Španielska?“ bola moja ďalšia otázka. Vravela, že to nevie a podozieravo sa začala obzerať, či niekde nie je skrytá kamera. Ja som sa jej tiež opýtal na skrytú kameru, pretože som jej nechcel veriť, že sme spolu s manželkou priletel do Talianska, ked' sme leteli do Španielska.

Pracovníčka v informáciach ma presvedčila až potom, ked' mi ukázala svoj preukaz a ja som si pozrel našu spätočnú letenkú, ktorá naozaj nebola z Barcelony v Španielsku, ale z Bary v Taliansku.

Po piatich minútach, ktoré som zhlboka predychával na stoličke v kancelárii, moja žena prišla za mnou do kancelárie a spýtala sa čo sa deje. Povedal som jej a začali sme uvažovať čo d'alej. Po otázke kol'ko by nás stála letenka z Bary do Barcelony a odpovedi, že asi viač ako celá dovolenka, sme sa rozhodli zmeniť nás plán a zostať tam, kde nás osud zavial.

Samozrejme, hned' som volal môjmu synovi, ktorý práve dokončil skúšku a bol na ceste domov, že mu

Moji talianski priatelia, s ktorými som sa potápal

ďakujem za vybavenie dovolenky, že všetko je super, let bol nádherný, že sme pristali v správnom čase, ale na nesprávnom mieste. Nechápal. Tak som mu poradil, aby nachvíľu zastavil, aby od smiechu nevbehol s autom do priekopy.

Po krátkom vysvetľovaní to pochopil a ponáhľal sa domov pohľaťať nám nejaký hotel blízko Bary. Trvalo to zopár hodín, čo sme ešte strávili na letisku, ale nakoniec to všetko dobre dopadlo.

Našiel nám hotel na brehu Jadrana s možnosťou potápania sa v azúrovom mori a po pári ďalších hodínach utíchajúceho šoku sa nám podarilo dostať izbu s úchvatným výhľadom na more.

Prežili sme tam krásny týždeň a vracali sme sa odídchnutí domov. Nakoniec po všetkých týchto problémoch sme mali aj to šťastie, že v Barcelone celý týždeň pršalo a my sme mali celých sedem dní krásne slnečné počasie.

Síce nemali sme to šťastie vidieť chrám Sagrada Família, ale sme videli krásne kostoly na juhu Talianska, ochutnali sme najlepšie talianske víno a prezreli si krásy podmorského kráľovstva.

Samozejme naš syn sa nezabudol podeliť s tým, čo sa mu podarilo, na „fejsbuku“ a odvtedy je veľmi populárny cestovný agent pre všetkých svojich priateľov.

Dodatočne sme zistili, že na počítači sú Barcelona a Bary hned' pod sebou. Stačí len malý preklep a môžete pristáť neplánované na druhom konci sveta. Preto pozor, ak máte prsty rýchlejšie ako oči, môže sa Vám stať to isté, čo sa stalo nám.

Vilo Mečiar

Viktor, v tomto čísle časopisu Slovo z Britskej Kolumbie sú, okrem iného, dva oznamy o kultúrnych a spoločenských udalostiach, o Slovenskej Vianočnej Večeri koncom novembra a o koncerte Petra Lipu začiatkom decembra. Pri oboch udalostiach je uvedené tvoje meno ako meno hlavného organizátora. Ako si začal s vianočnými večerami?

Dr. Viktor Neumann

Ked' sme prišli do Kanady v roku 1988, zúčastnili sme sa pred vianocami na vianočnej kapustnici v reštaurácii Mozart v downtown, ktorú v tom čase viedol náš priateľ, Igor Gavač. Dozviedeli sme sa, že táto tradícia tu trvala po niekoľko rokov, ale po tomto roku 1988 akosť zanikla. Napadlo ma, že by túto tradíciu bolo dobre oživiť.

Slovenské vianočné večere majú medzi slovenskou pospolitosťou vo Vancouveri už tradičnú dobrú povest. Koľko „ročníkov“ vianočných večier si už zorganizoval? Pomáha ti niekoľko ich organizovaní?

Začali sme v roku 1992 spolu s manželkou Etele. Neoddeliteľnou súčasťou bol vynikajúci umelec a muzikant, Ivan Nagy, ktorého prirodená interpretačná schopnosť bavila spoločnosť veľmi kvalitnou hudbou takmer všetkých žánrov bola korením našej spolupráce.

Akí hostia, akí návštěvníci a kolko ich prichádza na Slovenské vianočné večere? Aká je odozva na tie večere?

Pamäťam sa, že na prvej večeri v malej vinárni na Dunbare nás bolo 35, väčšinou priatelia a známi, ktorých sme oslovili. Vianočné večere si získali populárnu a v posledných rokoch ich navštěvuje okolo 200 ľudí. Prichádzajú ľudia zo širšieho okolia, dokonca aj z USA.

Teší ma, že v posledných rokoch vidíme viac mladých ľudí, čo je veľmi potešujúci jav. Odozva je väčšinou pozitívna, vždy sa vyskytnú určité nedostatky, ktoré sa v nasledujúcim roku snažíme odstrániť. Ale nedá sa vždy vyhovieť úplne každému návštěvníkovi, lebo ako sa hovorí „kolko ľudí, toľko chutí....“

Koncerty, ktoré organizuješ pre slovenskú, českú, ale i miestnu kanadskú pospolitosť sa sice neopakujú s takou pravidelnosťou ako vianočné večere, ale majú rovnako dobrú, ba veľačkú aj lepšiu odozvu. Aké kultúrne podujatia-koncerty sa ti podarilo dosiať zorganizovať? Ktoré z nich považuješ za najúspešnejšie a prečo?

Ked'že sme kultúrne národy a umenie nám je všetkým blízke, vždy som mal akúsi potrebu alebo pocit, že treba niečo urobiť pre našu komunitu, aby sme si zachovali našu kultúrnu identitu. Jedinu akciou, ktorú sa

mi podarilo zorganizovať a dotiahnuť do konca, bolo vystúpenie komorného orchestra Archi Di Slovakia vo Vancouveri v roku 2005. Bola to akási citová záleženosť pre mňa osobne. Ako chlapec som sa aktívne venoval hre na husle a klavír. Mojím vzorom v hre na husle bol Ferko Figura, ktorý sa stal medzičasom vynikajúcim slovenským huslistom a ktorý je umeleckým riaditeľom Archi Di Slovakia.

Začal som jednania so žilinským orchestrom a po takmer jednorocnej práci sa mi podarilo zorganizovať 5 koncertov vo Vancouveri. Tri koncerty boli v Norman Rothstein Theatre, jeden výchovný koncert bol pre stredoškolákov v privátnej Saint Georges School a jeden koncert bol v kostole Sv. Kláry v Coquitlame (St. Clare of Assisi). Podarilo sa nám spraviť aj minikoncert pre slovenských farníkov v kostole sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri.

Archi di Slovakia zanechala veľmi dobrý dojem na všetkých podujatiach a recenzie ich umeleckého preja-

vu boli vysoko pozitívne. Pre mňa to bola veľká škola, pretože som celé podujatie organizoval sám a dokázal som si, že ked' človek má pozitívnu ideu, ktorú je ochotný rozvíjať, tak je schopný dokázať všetko.

Azda najväčším zadosťučinením pre mňa bolo, že som sa mohol postaviť na pódiu a zahrať si po boku môjho vzoru, Ferka Figuru, Bachov Air s týmto špikovým slovenským hudobným telesom. Tak sa mi splnil jeden z mojich tajných snov.

Pokúšal si sa zorganizovať aj iné podujatia, ktoré „nevysihli“?

V roku 2007 som bol v New Yorku na vystúpení slovenskej skupiny ELAN spolu s Milanom Štefančíkom. Naším zámerom bolo pozvať ELÁN do Vancouveru. Naše jednania sa dostali do finálneho štadia a koncert sa mal uskutočniť v Orpheu. V poslednej chvíli som „odskočil“ od tohto zámeru, keďže to bola finančne veľmi náročná akcia a nebol som si istý, či bude dostatočná podpora z našej komunity pre koncert takého veľkého kalibru.

Najblížím koncertom bude začiatkom decembra koncert

Petra Lipu. Ako sa ti podarilo dostať takého významného predstaviteľa džezového života, speváka a skladateľa vo Vancouveru? Ako to robíš? Ako si vyberáš umelcov pre pozvanie do Vancouveru?

S Petrom Lipom som sa stretol v Bratislave v máji tohto roku. Ponúkol som mu vystúpenie vo Vancouveri a behom jednej hodiny bolo všetko dohodnuté. Žiadne písomné dohody, jednoducho sme si povedali podmienky a stisk ruky to všetko potvrdil. Odvtedy som sa s ním stretol ešte raz a zúčastnil som sa jeho koncertu v Žiline v septembri v tomto roku. Hral pred vypredaným hľadiskom a mal veľký úspech.

Myslim, že Peter Lipa je mimoriadny človek a umelec. Jeho hudba oslovuje všetky generácie a texty jeho piesni majú čo povedať každému človeku. Jeho koncert bude veľkým prínosom a umeleckým zážitkom pre každého, kto sa ho zúčastní. Okrem koncertu

vo Vancouveri vystúpi v Chicagu, New Yorku a vo Washington DC. Máme sa na čo tešiť.

Popri národných, kultúrnych a spoločenských aktivitách, ktoré sa dejú vo farnosti sv. Cyrila a Metoda v New Westminstri, popri tých, ktoré organizuje České a Slovenské Združenie vo Vancouveri, popri predstaveniach Divadla Za Rohem, podujatiach Mariky (Mariika Productions), hudobnej skupiny Bohemian Express, Slovenského polopoľovníckeho klubu sv. Huberta a iných, popri vydávaní časopisu Slovak Heritage Live a náš časopisu Slovo z Britskej Kolumbie, sú Slovenské Vianočné Večere a koncerty, ktoré organizuje, významným prínomosom do ponuky podujatí, z ktorej si môžu našinci vybrať.

Viktor, ty sa pri svojej práci ako rodinný lekár určite stretáš s mnohými Slovákmi, Moravákm a Čechmi. Aký je tvor názor na kultúrne, spoločenské a národné potreby našincov žijúcich v oblasti Vancouveru? Sú tieto potreby pokryté ponukou, ktorú sme spomenuli výšie? Chýba nám niečo? Mohli by sme mať čosi viac?

Vysoko si vážim všetky aktivity, ktoré si spomenul a hľavne ľudí za nimi. Viem z vlastnej skúsenosti, kolko úsilia, námaha, voľného času a taktiež financií je treba na zorganizovanie každého takéhoto podujatia. Tí, ktorí to robia, robia to z nezistných dôvodov, nie je za tým žiadne osobné obohatocovanie alebo iné výhody, ako si možno mnogí ľudia myslia. Je to poctivá práca pre našu komunitu, pre oživenie jej kultúrneho a spoločenského života.

Ja by som touto cestou chcel apelovať na každého člena našej komunity, aby si uvedomil, že nie len chlebom je človek živený. Máme v našich radoch mnoho ľudí, ktorí sú schopní tvoriť a vytvárať hodnoty, z ktorých môžeme mať všetci úžitok. A tí, ktorí sa týmto hodnotami tešia, od tých by som očakával väčšiu podporu, ktorú môžu prejaviať jednoduchým spôsobom, aby spomenuté predstavenia a akcie navštěvovali a týmto prejavili ich aktívnu spoluúčasť na našom kultúrnom dianí. Je v našich silách organizovať omnoho viac, no chýba nám podpora širokej komunity.

Aké sú tvoje plány do budúcnosti?

Plány do budúcnosti? Ten ELÁN mi stále nedá spať, zaslúžime si tu mať jeden megakoncert, ale musia pŕsiť všetci! Potom to dokážeme.

Už dlhé roky sa pohrávam s myšlienou vytvorenia

Slovo z Britskej Kolumbie, 12. číslo - dvojčíslo jeseň/zima (4. a 5. číslo III. ročníka). Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunit žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: 604 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1.000 kusov. Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada: andrej.dobos@sk-bc.ca, daniel.behan@sk-bc.ca, jozo.starosta@sk-bc.ca

Grafická úprava: Daniel Behan, pixeplus.sk

Autori príspievok: Mária Eškut, Jožo Starosta, Tomáš Hupka, Katarína Starosta, Eddie Starick, Andrej Dobos, Mariana Bebjak, Jana Kriváč, Jana Zelišková, Norbert Borovský, Pavol Hollós, Zdenka Beranová-Krživáč, Ondrej Miháľ, Eva Janíková, Mariáka Kovalčíková, Viliam Mečiar, Viktor Neumann

Jazyková úprava: Jožo Starosta

Chcete odoberať naš časopis elektronickou formou? » Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca

Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania? » Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca

Chcete uverejniť vaš príspevok? » Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailová adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca. Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé. Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadne nepresné alebo dokonca nepravdivé informácie. Ďakujeme za vašu podporu.

Zlatý sponzor 12. čísla

Ústav pre Slovákov žijúcich v zahraničí

Strieborný sponzor 12. čísla

In Memoriam John & Mary KIKTA

Bronzový sponzor: Stanislav Lišiak, Honorárny konzul SR
Individuálny sponzor: Vincent Rechner**Volajte 1-604-944-1554****Staňte sa sponzorom
ďalšieho čísla nášho
časopisu, jar 2011**

Číslo bude venované

- Históriu Slovákov v Britskej Kolumbii
- Súčasnemu národnému, duchovnému, kultúrному, spoločenskému a športovému životu našich spolurodákov v Britskej Kolumbii

Ponúkame možnosť inzerčie a sponzorovania čísla. Pridlažte sa na sk-bc.ca alebo zavolajte do redakcie na 1-604-944-1554 alebo nás podporite priamo na <http://www.sk-bc.ca/donate>.

Volajte 1-604-944-1554**Predplatné**

Ponúkame pínofarebné výťažky Slova z Britskej Kolumbie, ktoré Vám pošta doručí priamo do domu. Ročné predplatné na 4 čísla spolu s poštovním je: US\$25 pre Kanadu, USA aj pre ostatné krajinu sveta.

Časopis si môžete predplatiť aj „on-line“ na
http://www.sk-bc.ca/subscribe_slovo

Distribučné miesta

Časopis Slovo z Britskej Kolumbie si môžete vyzdvihnuť u týchto našich distribútorov:

Redakcia časopisu, 2690 Burnside Pl, Coquitlam BC, V3E 1A2, tel: 604-944-1554, Slovenský Kostol sv. Cyrila a Metoda, 472 East 8th Avenue, New Westminster BC, V3L 4L2, tel: 604-526-7351, Slovenský Honorárny Konzulát, 2nd floor, 247 Abbott Street, Vancouver BC, V6B 2K7, tel: 604-618-8520, Dr. Viktor Neumann, Family Physician, 210-Oakmond Medical Centre, 809 West 41st Ave., Vancouver BC, V5Z 2N6, tel: 604-261-7521, Dr. Etela Neumann, Family Physician, 302-2620 Commercial Drive, Vancouver BC, V5N 4C4, tel: 604-873-5561, Peter Husar - Sinclair Travel, 144-757 West Hastings St., Vancouver BC, V6C 1A1 tel: 604-682-1720, Helen Maros, Legacy Hair Studio, 2345 Clarke St., Port Moody BC V3J 1Y9, tel: 604-512-0925, Dr. Viera Carnogursky, Fleetfood Park Dental Centre, 503-15950 Fraser Hwy, Surrey BC, V4N 0X8, Stuart F.Crown, Certified General Accountant, Suite 245-550 6th St. New Westminster BC V3L 3B7, www.crowncoinc.com, 604-520-0434

Vancouver Public Library, 350 W Georgia St, 5. poschodie, oddelenie mnohonárodných časopisov, Freyre, obchod (aj) s európskimi specialitami, 1927 East Hastings Street, Vancouver, Nickel's Bakery, 1816 Lonsdale Avenue (218th Street), North Vancouver, Austin Delicatessen, 1054 D Austin Ave, Coquitlam, Coquitlam Public Library, 3001 Burlington Drive, Coquitlam, European Restaurant Danube, 102A-3701 Hastings St. Burnaby, Lakeshore Paradise Bed&Breakfast, 2664 Lakeshore Rd., Vernon.

Hľadáme distribútorov

Chcete sa aj Vy stať distribútorom nášho časopisu? Chodíte k Vám zákazníci alebo navštěvníci, ktorí rozumejú slovenščine? Ak Vaša odpoveď je „áno-áno“, dajte nám vedieť na č. tel. 1-604-944-1554. Vo Veľkom Vancouveri vám doručíme 10 ks nášho časopisu „na skúšku“ zadarmo. Pre väčšie množstvo alebo zo iných častí sveta, spravíme vzájomne výhodnú dohodu. Skúste a presvedčte sa, či Vám Slovo z Britskej Kolumbie pritiahne nových zákazníkov a návštěvníkov.

kultúrneho stánku pre našich ľudí. Túto aktivitu sme v posledných mesiacoch viac zviditeľnili a ja jej venujem veľa svojho voľného času (potreboval by som 48 hodinový pracovný deň). Je to veľmi náročný projekt, ktorý sa vymyká z rámca organizovania jednotlivých kultúrnych a spoločenských akcií. Takáto aktivity vyžaduje timovú prácu na najvyššej kvalitatívnej úrovni. Mat' vlastný kultúrny stánok, kde sa všetci môžeme stretať pri množstve rôznorodých akcií znamená v tomto d'alekom svete mať vlastnú identitu v rámci kozmopolitného charakteru veľkého Vancouveru. Veľa národom ju má, žiaľ my k nim nepatríme.

Toto by nám umožnilo ďalší rozvoj a odhalilo by to obrovskú studiu nevyčerpateľných možností, ktoré sú skryté v našich ľudoch, na nedokážu sa realizovať z jedného dôvodu - nie je jednoducho kde.... Urobiť niečo také môžeme len vtedy, ak sa povznesieme nad naše ego a budeme v

tomto spoločnom projekte hľadať to pozitívne, čo nás spája a zabudnúť na to nízke, čo nás rozdeľuje. Ak sme schopní dosťať sa na túto duchovnú úroveň, potom nám nič nebude brániť, aby sme sa jedného dňa všetci stretli vo vlastnom spoločnom stánku a tešili sa z jeho existencie.

Ďakujem za rozhovor, Viktor a prajem Ti veľa sil, zdravia a veľa „spritelených duší“, ktorí Ti pomôžu naplniť Tvoje ušľachtile sny a plány.

S Dr. Viktorm Neumannom sa zhováral Jožo Starosta, redaktor časopisu Slovo z Britskej Kolumbie. Dr. Neumann je rodinný lekár. Ordinuje v Oakmont Medical Centre, 809 West 41st Ave. Vancouver BC V5Z 2N6, ph. 604-261-7521

Do diskusie k tomuto článku sa môžete zapojiť na <http://www.sk-bc.ca/node/1414>

Slovo z Britskej Kolumbie v číslach

Úspešne sme zavŕšili **3. rok vydávania** nášho časopisu Slovo z Britskej Kolumbie. Doposiaľ sme vydali 12 čísel, v ktorých sme uviedli viac ako 170 článkov a viac ako 300 fotografií. Väčšina článkov bola v slovenčine (84%), mnohé boli v angličtine (15%) a zopár bolo v českom jazyku (1%).

Najčastejšie svojimi článkami prispievali Jožo Starosta, Mária Eškut, Andrej Doboš, Marta Styk, Mária Vrabčeková, Pavol Hollosy, Bystrík Brázda, Jurkovičová Jana, Marcelka Krupa a Natasha Gajová.

Toto sú **všetci prispievatelia**, ktorí prispeli aspoň s jedným článkom do časopisu Slovo z Britskej Kolumbie: Andrejčák Gary, Antonič Paul, Bebják Mariana, Beblárik Jozef, Behan Daniel, Benes Nicole, Benna Agnes, Beranová Zdenka, Berka Dušan, Black Tea and B.M.A., Borovský Norbert, Boshnak Števo, Brazda Bystrík, Bugár Peter, Daniš Jaroslav, Doboš Andrej, Eškut Mária, Harceg Tibor, Hollosy Pavol, Hupka Tomáš, Janíková Eva, Jurkovičová Jana, Kele František, Kinček Roman, Kohucík Fero, Kopanický Juraj, Kovalčíková Marika, Krivák Jana, Kráľ Rastislav, Krč Henrik, Krupa Marcela, Kun, Lacko Lvišiam SJ (†), Lhotá Ladislav, Lišiak Stanislav, Matovčíková Mária, Mečiar Viliam, Mesároš Števo, jr., Mihal Ondrej, Nagy Natasha, Neumann Viktor, Olexa Michal, Ondrášeková Blanka, Oravec Timotej, Palko Bertha, Rolniková Alena, Sabová Jelena, Spišiak Ondrej, Starick Eddie, Starosta Jozef, Starosta Katarína, Styk Marta, Simo Marián, Šútka Ján, misiónar, Ujo, Volentier Ján, Vrabčeková Mária a Zelíšková Jana.

Vytlačenie a distribúcia 12 čísel Slova z Britskej Kolumbie nás stáli okolo \$20,000. Nás časopis vychádza hľavne vďaka finančnej podpore Ústavu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. Z ostatných finančných sponzorov sa treba hľavne poďakovať p. Petrovi Levárskemu, p. Štefanovi Mesárošovi zo Slovenska, dr. Viktorovi Neumannovi, honorárnmu konzulovi p. Stanislavovi Lišiakovi a p. Jurajovi Adamcovi.

Toto sú **všetci sponzori**, ktorí nás v uplynulých rokoch podporili menšou, či väčšou sumou: bohuznámy, Boshnak Števo, Čarnogurský Viera, Červenka Edit a John, Fisherová Iva, Goodboog, In Memoriam John & Mary KIKTA, Jestrab Pavel, Maroš Helen, Mesároš Stefan, Mikulica Milan, Neumann Viktor, Ondrášeková Blanka, Plan B, Rechner Vincent, Shakian Not Stirred Lounge and Grill, Sinclair Travel, Stanislav Lišiak, Honorárny konzul SR, Torra Enterprises, Tulis Roman, Ústav pre Slovákov žijúcich v zahraničí a Zborovianová Martina.

Časť finančných nákladov na vydávanie nášho časopisu pokrývame poplatkami za inzerčiu. Medzi najčastejších inzerentov patria Milan Stefančík, Torra Enterprises (Peter Levarský) a Sinclair Travel (Peter Husár).

Toto sú **všetci inzerenti**, ktorí nás v ulynulých 3 rokoch podporili umiestnením inzerátu v našom časopise: Airport Shuttle, Anco Enterprises Ltd., CSLI, Czechrose Natural Therapy, Equilibrium Homeopathy, Goodboog, Hollosy Pavol, Lake Shore Paradise, Torra Enterprises (Peter Levarský), Mikulica Milan, Pixel Plus, Plan B, Pottery by Karla, Sinclair Travel, Shakian Not Stirred Lounge and Grill, Slovak Olga, Stuart Crown & Co., Stefančík Milan, Tatra Imports, Večná Spomienka a xEURO.

Malou, ale nezanedbateľnou časťou prispievajú na pokrytie nákladov aj čitateľia, ktorí si predplatili nás časopis, a ten im prichádza pravidelné poštou. Prvým našim predplatiteľom bol p. Mikuláš Trenčiansky, ktorý nám zostal verný do dnešného dňa a ktorému touto cestou zo srdca ďakujeme.

Toto je zoznam všetkých minulých i terajších **predplatiteľov**: Brazda Marta, Brough Olga, Bubancova Magdalena, Carnogurský Viera, Cook Alic, Feranec Rudolf (Sona), Fusekova Jarka, Harceg Tibor, Hosek Jan, Janekova Anežka, Jestrab Pavel, Kapralik Chrissie, Kasanic Milan, Kluchova Hellenka, Laubova Lenka, Lepore Anna, Martinek Jozef, Maros Rudy, Matejicka John, Mesarová Štefan, Minka Tomáš, Mikuš Julius, Nagy Ivan, Ondruš Paťo, Rechner Vincent, Stolarik Mark, Svitek Milan, Tothova Sylvia, Trenčiansky Mikuláš, Trnovský Tibor, Olšovský, Veidner Peter, Volentier John Maria, Vyzinká Henrieta a Vlado a Zborovianová Martina.

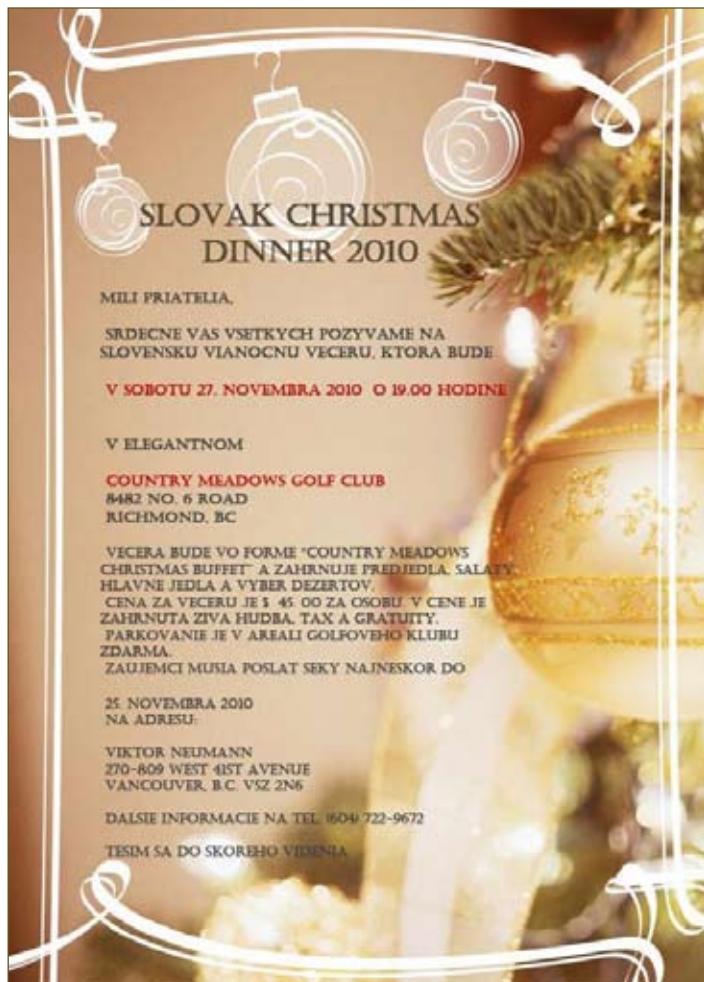
Zvláštnu vďaku treba vyslovíť nášmu **grafikovi**, Danielovi Behanovi, ktorý z amatérskych autorských príspievkov dokáže vytvoriť časopis vysokej profesionálnej úrovne.

Všetkým našim spolupracovníkom, čitateľom, autorom, sponzorom, inzerentom, grafikovi, jazykovým korektorem, ako aj pracovníkom tlačiarne **Isaac Print It Productions** zo srdca ďakujeme.

Jožo Starosta

Pretože grafik má pred tlačou posledné slovo, chcel by som ho venovať človekovi, ktorý vkladá svoj čas, energiu a srdce do celého projektu, a bez ktorého by nevzniklo ani jedno z dvanásťich čísel. **Good Job Jozef!**

Daniel Behan

Peter Lipa in Vancouver

Viktor Neumann presents the Slovak Jazz Icon Peter Lipa in Christmas Gala Concert in Vancouver

December 4, 2010 AT 7.30 PM

The Norman Rothstein Theatre
The Jewish Community centre of Greater Vancouver
950 West 41ST Avenue, Vancouver

Tickets: \$35 advance \$40 at the door, available at Jewish Community Centre. Ticket Information and sale also:

604-722-9672
VIKTOR NEUMANN or 604-261-7521
604-307-0878
ZDENKA BERANOVA KRIZOVA

SLOVAKIAN COMMUNITY
AT STS. CYRIL AND METODIUS CHURCH

invites you to an annual

CHRISTMAS BAKE SALE

WHERE: STS. CYRIL & METODIUS CHURCH
472 East 8th Avenue, New Westminster, BC
(Braid @ Columbia)

WHEN: SATURDAY, DECEMBER 11, 2010
10:00 am to 3:00 pm

SUNDAY, DECEMBER 12, 2010
8:00 am to 3:00 pm

Bake goods such as brownies, cakes, bread, buns, pies, tarts, squares and the famous Eastern European Christmas cookies will be available for sale. Crafters will be also displaying some hand-made crafts.

Come and enjoy a cup of coffee, gulas or piece of good homemade baking!!!

Discover THE DIFFERENCE

Milan Stefancik Real Estate

Cell: 1.604.644.4987 / Office: 1.604.925.2911
Email: mstefancik@shaw.ca
MilanStefancik.com

Slovenská sv. omša
je každú nedeľu o 11.00 hodine
v Kostole sv. Cyrila a Metoda

472 East 8th avenue
New Westminster

tel. (604) 526-7351
<http://www.sk-bc.ca/cyrilmetod.org/>

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarsý

tel.: (604) 599-8424
fax: (604) 599-8479
cell: (604) 728-7402

email: torraenterprisesltd@shaw.ca

